

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Poslovni broj P-1755/2018-217

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola, po sucu Ivi Kancijanić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKI POOL ZA OSIGURANJE I REOSIGURANJE NUKLEARNIH RIZIKA, GIU, Zagreb, Radnička cesta 40-5, OIB 33230998761, kojega zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Vukadin i partneri j.t.d., Zagreb, protiv tužene REPUBLIKE HRVATSKE, koju zastupa Općinsko državno odvjetništvo u Puli-Pola, uz sudjelovanje umješača na strani tužitelja STEČAJNE MASE IZA HISTRIA GROUP d.d. u stečaju, Poreč, Mate Benussi 8, MBS 130099418, koju zastupa punomoćnica Anka Zaharija, odvjetnica u Rovinju, radi isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave 11. srpnja 2022. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Josipa Vukadina, odvjetnika u Odvjetničkom društvu Vukadin i partneri j.t.d., zakonske zastupnice tuženice Martine Kruljac Ilić, zamjenice općinskog državnog odvjetnika u Puli, te punomoćnice umješača na strani tužitelja Anke Zaharija, odvjetnice u Rovinju, 25. kolovoza 2022. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženoj Republici Hrvatskoj isplatiti tužitelju Hrvatski POOL za osiguranje i reosiguranje nuklearnih rizika, GIU, Zagreb, iznos od 2.139.948,58 kuna sa zateznim kamatama po stopi od 18% godišnje do 30. lipnja 2002., 15% godišnje od 1. srpnja 2002. do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopama koje su određene za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, izuzev zateznih kamata za razdoblje trajanja posebnih okolnosti od 18. svibnja 2020. do 18. listopada 2020., kako slijedi:

- na iznos od 19.946,76 kuna od 5. svibnja 2000. do isplate,
- na iznos od 45.189,00 kuna od 5. lipnja 2000. do isplate,
- na iznos od 45.189,00 kuna od 5. srpnja 2000. do isplate,
- na iznos od 45.189,00 kuna od 5. kolovoza 2000. do isplate,
- na iznos od 45.189,00 kuna od 5. rujna 2000. do isplate,
- na iznos od 45.189,00 kuna od 5. listopada 2000. do isplate,
- na iznos od 45.189,00 kuna od 5. studenoga 2000. do isplate,

- na iznos od 45.189,00 kuna od 5. prosinca 2000. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. siječnja 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. veljače 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. ožujka 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. travnja 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. svibnja 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. lipanja 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. srpnja 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. kolovoza 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. rujna 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. listopada 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. studenoga 2001. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. prosinca 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. siječnja 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. veljače 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. ožujka 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. travnja 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. svibnja 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. lipnja 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. srpnja 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. kolovoza 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. runja 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. listopada 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. studenoga 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. prosinca 2002. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. siječnja 2003. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. veljače 2003. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. ožujka 2003. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. travnja 2003. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. svibnja 2003. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. lipnja 2003. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. srpnja 2003. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. kolovoza 2003. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. rujna 2003. do isplate,
 - na iznos od 20.899,94 kuna od 5. listopada 2003. do isplate,
 - na iznos od 20.899,94 kuna od 5. studenoga 2003. do isplate,
 - na iznos od 20.899,94 kuna od 5. prosinca 2003. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. siječnja 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.810,00 kuna od 5. veljače 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. ožujka 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. travnja 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. svibnja 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. lipnja 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. srpnja 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. kolovoza 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. rujna 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. listopada 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. studenoga 2004. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. prosinca 2004. do isplate,
 sve u roku od 15 dana, polaganjem na račun Općinskog suda u Pazinu.“

II. Odbija se kao neosnovan preostali dio tužbenog zahtjeva koji glasi:

„Nalaže se tuženoj Republici Hrvatskoj isplati tužitelju Hrvatski POOL za osiguranje i reosiguranje nuklearnih rizika, GIU, Zagreb, Radnička cesta 40-5 OIB 33230998761:

1.) iznos od 82.462,41 kuna,

2.) zatezne kamate po stopi od 18% godišnje do 30. lipnja 2002., 15% godišnje od 1. srpnja 2002. do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopama koje su određene za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, izuzev zateznih kamata za razdoblje trajanja posebnih okolnosti od 18. svibnja 2020. do 18. listopada 2020., kako slijedi:

- na iznos od 16.746,23 kuna od 5. svibnja 1999. do isplate,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. siječnja 2000. do 5. siječnja 2001.,
 - na iznos od 45.189,00 kuna od 5. siječnja 2002. do isplate,
 - na iznos od 20.812,00 kuna od 5. siječnja 2005. do isplate,
- sve u roku od 15 dana, polaganjem na račun Općinskog suda u Pazinu.“

III. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženice prema tužitelju istaknuta radi prebijanja u iznosu od 1.530.253,30 kuna.

IV. Nalaže se tuženici naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 538.649,41 kunu sa zateznim kamatama koje teku od 25. kolovoza 2022. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženici naknaditi umješacu na strani tužitelja parnični trošak u iznosu od 154.731,81 kuna, u roku od 15 dana.

VI. Odbija se u preostalom iznosu od 884.988,09 kuna zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

VII. Odbija se u preostalom iznosu od 27.927,04 kuna zahtjev umješaca na strani tužitelja za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

VIII. Odbija se u cijelosti zahtjev tuženice za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 6. srpnja 2005. podnio tužbu protiv tuženice zaprimljenu pod poslovnim brojem P-394/05 radi isplate iznosa od 621.901,74 kuna s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

1.1. U tužbi navodi da je presudom Općinskog suda u Bujama poslovni broj P-344/98 od 12. veljače 1999. naloženo trgovačkom društvu Histria group d.d. Umag da mu plati 1.237.789,50 kuna sa zakonskim zateznim kamatama od 1. siječnja 1997. do isplate te da mu nadoknadi parnični trošak. Njegov dužnik Histria group d.d. sklopio je s Republikom Hrvatskom Ugovor o zakupu poslovnog prostora broj 5/98 od 28. travnja 1999. na temelju kojeg je najkasnije do 5. dana u mjesecu za tekući mjesec Republika Hrvatska kao zakupnik bila dužna plaćati Histria group d.d. kao zakupodavcu zakupninu u iznosu od 70,00 kn/m² za uredski prostor, a 39,00 kn/m² za ostali prostor, ukupno 45.189,00 kuna mjesečno. Rješenjem Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-856/99 od 4. veljače 2000. je radi naplate tražbine tužitelja prema Histria groupu d.d. Umag utvrđene navedenom pravomoćnom presudom pravomoćno zaplijenjena i prenesena novčana tražbina koju tužiteljev dužnik Histria group d.d. ima prema Republici Hrvatskoj na ime zakupnine.

1.2. Radi naplate zakupnine dospjele na naplatu do 5. svibnja 2003. u iznosu od 2.279.440,00 kuna tužitelj je podnio posebnu tužbu protiv Republike Hrvatske te je Općinski sud u Bujama donio presudu u predmetu poslovni broj P-104/01 od 30. svibnja 2003., kojom je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev.

1.3. Tužitelj je u tužbi specificirao da njegova tražbina koja ukupno iznosi 3.202.157,91 kuna obuhvaća 1.237.789,50 kuna glavnice, 1.719.441,49 kuna zateznih kamata od 1. siječnja 1997. do 28. veljače 2005., parnični trošak u iznosu od 72.160,00 kuna te zatezne kamate na taj trošak u iznosu od 172.766,92 kuna za razdoblje od 12. prosinca 1999. do 28. veljače 2005.

1.4. Tužitelj navodi da je dio poslovnog prostora Histria groupa d.d. prodan na javnoj dražbi, a rješenje o dosudi postalo je pravomoćno 30. rujna 2003. pa do tog datuma tuženica duguje tužitelju punu zakupninu od 45.189,00 kuna mjesečno, a nakon tog datuma duguje mu zakupninu samo za dio poslovnog prostora koji nije prodan u iznosu od 21.006,94 kuna mjesečno, od čega za 187,64 m² uredskog prostora po cijeni od 70,00 kuna iznos od 13.274,80 kuna, a za 198,26 m² ostalog prostora po cijeni od 39,00 kuna iznos od 7.732,14 kuna. Tužitelj je stoga potraživao zakupninu za razdoblje od 5. lipnja 2003. do 5. rujna 2003. u iznosu od 45.189,00 kuna mjesečno, a za razdoblje od 5. listopada 2003. do 5. lipnja 2005. u iznosu od 21.006,94 kuna mjesečno, što ukupno iznosi 621.901,74 kuna.

2. Tuženica se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Navodi da presuda poslovni broj P-104/01 nije pravomoćna pa se ne može govoriti da je utvrđena osnovanost tužbenog zahtjeva. Ističe da nije dužna isplatiti tužitelju utuženi iznos, jer je tražbina Histria groupa d.d. prema njoj po osnovi zakupnine prestala prijebojem. Naime, tuženica tvrdi da i ona ima tražbinu prema Histria groupu d.d. po osnovi poreza koja premašuje njezin dug za zakupninu i koja je dospjela prije no što joj je dostavljeno rješenje poslovni broj Ovr-856/99. Između nje i Histria groupa d.d. izvršen je prijeboj međusobnih tražbina (obje su dospjele i glase na novac), na način da je dala izjavu o prijeboju 14. prosinca 2000., koja djeluje retroaktivno, jer se nakon izjave o prijeboju smatra da je prijeboj nastao onog časa kada su se stekli uvjeti za to. Posljedično navedenom, ističe da je do prestanka tražbine prijebojem došlo prije donošenja rješenja o pljenidbi tražbine poslovni broj Ovr-856/99.

2.1. Tuženica nadalje tvrdi da ovrha pljenidbom novčane tražbine određena navedenim rješenjem nije postala pravomoćna pa se niti rješenjem poslovni broj Ovr-726/00 nije mogao izvršiti prijenos novčane tražbine.

2.2. Navodi da je nad društvom Histria group d.d. otvoren stečajni postupak, u kojem tužitelj ima položaj razlučnog vjerovnika i prijavio je u stečajnom postupku istu tražbinu radi koje se vodi i ovaj postupak pa je tijekom postupka tuženica predlagala prekid ovog postupka.

2.3. Tuženica ističe da je nakon otvaranja stečajnog postupka ispunjavala tražbinu Histria groupu d.d. te da je samo njemu i mogla ispuniti tražbinu neovisno o postojanju rješenja o pljenidbi i prijenosu tražbine.

3. Tuženica je tijekom postupka (podnesak od 24. lipnja 2010., stranica 276 spisa) istakla prigovor radi prijeboja, navodeći da ima tražbinu prema Histria groupu d.d. po osnovi izvršenih ulaganja u predmetni poslovni prostor, u iznosu od 1.530.253,30 kuna.

4. Tužitelj se usprotivio prigovoru radi prijeboja navodeći da ne postoji navedena tražbina tuženice.

5. Kako je tijekom postupka ukinuta presuda Općinskog suda u Bujama poslovni broj P-104/01 od 30. svibnja 2003., spisi poslovni broj P-104/01 i P-394/05 spojeni su radi zajedničkog raspravljanja i odlučivanja. Tužba podnijeta 7. ožujka 2001. i zaprimljena pod poslovnim brojem P-104/01 također se odnosi na isplatu zakupnine za isti poslovni prostor, ali za drugo razdoblje, odnosno za mjesečne iznose s dospijećem od 5. svibnja 1999. do 5. svibnja 2003., u ukupnom iznosu od 2.279.440,00 kuna. Stoga je tužitelj nakon spajanja spisa potraživao ukupan iznos od 2.901.341,84 kuna kao zakupninu za razdoblje od svibnja 1999. (s dospijećem 5. svibnja 1999.) do lipnja 2005. (s dospijećem 5. lipnja 2005.).

6. Presudom koju je donio tadašnji Općinski sud u Bujama poslovni broj P-394/05-44 od 21. svibnja 2007. naloženo je tuženici isplatiti tužitelju 2.830.910,50 kuna sa zateznim kamatama koje na iznos od 25.242,24 kuna teku od 5. lipnja 1999., na iznose od 45.189,00 kuna od 5. u mjesecu počevši od srpnja 1999. do rujna 2003., a na iznose od 21.006,94 kuna od 5. u mjesecu počevši od lipnja 2003. do lipnja 2005. U preostalom dijelu, do iznosa od 2.901.341,84 kuna je tužbeni zahtjev odbijen, što znači da je odbijen za iznos od 70.431,34 kuna. Budući da protiv odbijajućeg dijela presude nije podnesena žalba, presuda je u tom dijelu postala pravomoćna. Iz obrazloženja ove odluke (stranica 7, 2. odlomak) proizlazi da se odbijajući dio odnosi na 45.189,00 kuna s dospijećem 5. svibnja 1999. i 25.242,29 kuna s dospijećem 5. lipnja 1999., jer je iz analitičke kartice utvrđeno da je u tom razdoblju Histria group d.d. imao dugovanje prema tuženici u iznosu od 70.431,29 kuna koji iznos je stavljen u prijeboj. Tom presudom tužitelju su, očito omaškom, dosuđene zatezne kamate ne iznos od 25.242,24 kuna od 5. lipnja 1999., jer je prema obrazloženju za taj iznos tužbeni zahtjev odbijen dok je tužitelju trebala biti dosuđena razlika do utuženih 45.189,00 kuna s dospijećem 5. lipnja 1999., što iznosi 19.946,76 kuna. Međutim, presuda je u dosuđujućem dijelu ukinuta pa ova omaška nije niti relevantna za daljnji tijek postupka već je relevantan dio za koji je, zbog utvrđenja da je u tom dijelu tražbina prestala prijebojem, pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev, budući da se

tuženica i u daljnjem tijeku postupka pozivala na prestanak tražbine i građanskopravnim prijebojem (izvan parnice).

7. Podneskom od 24. lipnja 2010. (stranica 287-289 spisa) i na ročištu održanom 28. lipnja 2010. tužitelj je, uslijed djelomičnog ispunjenja obveze do 8. prosinca 2000. u iznosu od 496.175,22 kune (čime je podmirena zakupnina za 11 mjeseci), povukao tužbu za isplatu zakupnine za razdoblje od 1. svibnja 1999. do 31. ožujka 2000. Ustrajao je kod zahtjeva za isplatu zakupnine za razdoblje od travnja 2000. do prosinca 2005. u ukupnom iznosu od 2.538.057,26 kuna s pripadajućim zateznim kamatama od 5. u sljedećem mjesecu.

8. Presudom Općinskog suda u Bujama poslovni broj P-295/09-76 od 9. srpnja 2010. prihvaćen je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 2.427.135,70 kuna na ime zakupnine, s dospijecom prvog iznosa 5. svibnja 2000., a posljednjega 23. siječnja 2006., a odbijen je u preostalom dijelu. Iz obrazloženja ove odluke proizlazi da se sud rukovodio time što je financijskim vještačenjem utvrđeno da je potraživanje Histria group d.d. prema tuženici po osnovi zakupnine na dan 8. prosinca 2000. iznosilo 406.701,00 kuna, dok je Republika Hrvatska na isti dan imala potraživanje prema Histria group d.d. u iznosu od 53.685,01 kunu, čime je podmirena jednomjesečna zakupnina (45.189,00 kuna) te još dio zakupnine za svibanj u iznosu od 8.496,01 kunu pa je preostao dug za svibanj 2000. u iznosu od 36.692,99 kuna. Povodom žalbe tuženice ukinuta je navedena presuda u njezinom dosuđujućem dijelu, tako da je tužitelj u ponovnom postupku potraživao iznos od 2.427.135,70 kuna glavnice s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

9. Pravomoćnom presudom poslovni broj P-442/11-114 od 19. srpnja 2012. naloženo je tuženici isplatiti tužitelju 2.427.135,70 kuna sa zateznim kamatama koje na iznos od 36.692,99 kuna teku od 5. svibnja 2000., na iznose od 45.189,00 kuna od 5. u mjesecu počevši od lipnja 2000. do zaključno rujna 2003., na iznose od 20.866,94 kuna od 5. u mjesecu od listopada do prosinca 2003., na iznose od 20.812,00 kuna od 5. u mjesecu od siječnja 2004. do prosinca 2004. odnosno od 8. u mjesecu od siječnja do svibnja 2005. i na iznose od 20.810,00 kuna od 23. u mjesecu od lipnja 2005. do siječnja 2006.

10. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 996/14-4 od 2. listopada 2018. predmet je vraćen ovom sudu na ponovno suđenje. U rješenju Vrhovnog suda navedeno je, u bitnome:

- da su nižestupanjski sudovi utvrdili da je rješenjem Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-856/99-4 od 4. veljače 2000. izvršena pljenidba novčane tražbine koju tamo ovršenici Histria group d.d. Umag i HI Gross d.o.o. Umag imaju prema Republici Hrvatskoj na ime zakupnine u mjesečnim iznosima od 45.189,00 kuna na temelju Ugovora o zakupu broj 5/98 od 28. travnja 1998. te da je rješenjem istog suda poslovni broj Ovr-726/00-11 od 19. srpnja 2000. izvršen prijenos navedene tražbine na tužitelja, ali da su unatoč tome nižestupanjski sudovi tužitelju dosudili i zakupnine za razdoblje nakon onoga koje je bilo obuhvaćeno navedenim Ugovorom pa i za razdoblje obuhvaćeno Ugovorom o zakupu od 30. svibnja 2005. slijedom čega da ostaje nejasno iz kojih razloga su nižestupanjski sudovi prihvatili tužbeni zahtjev tužitelja za razdoblje izvan onoga na koje se odnosi Ugovor o zakupu broj 5/98 od 28. travnja 1998. odnosno da je navedenim rješenjima zaplijenjena i na

tužitelja prenesena (radi naplate) isključivo i jedino tražbina iz Ugovora o zakupu broj 5/98 od 28. travnja 1998. (i to sa stanjem toga Ugovora u vrijeme pljenidbe) i ništa više (članak 150. stavak 1. Ovršnog zakona - „Narodne novine“ broj 57/96. i 29/99.) odnosno da tim rješenjem tužitelj nije u potpunosti stupio u pravni odnos s tuženicom (na mjesto svog dužnika) tj. da na tužitelja tim rješenjima nije prenesen kontinuitet zakupnog odnosa kako to na posredan način zaključuje prvostupanjski sud,

- da su nižestupanjski sudovi ispustili iz vida odredbu članka 151. stavka 1. OZ-a prema kojoj se pljenidba i prijenos novčane tražbine mogu odrediti i provesti samo u iznosu koji je potreban za namirenje tražbine ovrhovoditelja, a iako su nižestupanjski sudovi utvrdili da je tužitelj na temelju presude Općinskog suda u Bujama poslovni broj P-344/98-13 od 12. veljače 1999. imao tražbinu prema Histria group d.d. Umag i HI Gross d.o.o. Umag u iznosu od 1.237.789,50 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 1. siječnja 1997. te tražbinu od 72.160,00 kuna (na ime naknade parničnog troška), prihvaćen je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu 2.427.135,70 kuna zajedno sa zateznim kamatama i

- da je revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava ostvaren u postupku pred drugostupanjskim sudom iz razloga što drugostupanjski sud sporni odnos među strankama povodom prigovora prijebojapromatra isključivo u svjetlu odredbe članka 164. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima kada zaključuje da se naknada nužnih i korisnih troškova može zahtijevati samo od vlasnika povodom vlasničke tužbe za predaju stvari, jer pravo na naknadu nužnih i korisnih troškova može nastati i izvan situacije predviđene člankom 164. ZVDS (npr. pravnim poslom - ugovorom o zakupu, ugovorom o najmu i sl.), a k tome da su nižestupanjski sudovi izgubili iz vida odredbu članka 165. stavka 3. OZ-a prema kojoj ovrhovoditelju na kojeg je prenesena tražbina radi naplate ovršenikov dužnik može istaknuti samo prigovore koje bi mogao istaknuti ovršeniku pa bi prema toj odredbi bio dopušten prigovor prijeboja tražbine tuženice s osnova naknade nužnih i korisnih troškova sa zaplijenjenom i prenesenom tražbinom s osnova plaćanje zakupnine, jer je tuženica kao dužnik Histria group d.d. i HI Gross d.o.o. mogla taj prigovor istaknuti navedenim vjerovnicima.

11. Podneskom od 27. studenoga 2018. tužitelj se očitovao da je utužio zakupnine sve do kraja 2005. držeći se obveze iz Ovršnog zakona po kojemu je odgovoran za štetu ako ne utjeruje preneseno tražbinu ne znajući za Ugovor o zakupu koji je sklopio stečajni upravitelj 30. svibnja 2005. Nakon Ugovora o zakupu od 30. svibnja 2005. dospjelo je osam zakupnina po 20.812,00 kuna što je ukupno 166.480,00 kuna. Na temelju presude poslovni broj P-442/11-114 od 19. srpnja 2012. dana 6. ožujka 2014. doznačeno je na račun suda 6.801.586,96 kuna. Tužitelju po presudi poslovni broj P-344/98-13 od 12. veljače 1999. pripada na ime glavnog duga 1.237.789,50 kuna, na ime zakonskih zateznih kamata za razdoblje od 1. siječnja 1997. do 6. ožujka 2014. 3.479.443,24 kuna, na ime parničnih troškova 72.160,00 kuna i na ime zateznih kamata na troškove spora za razdoblje od 13. veljače 1999. do 6. ožujka 2014. 247.494,96 kuna ili ukupno 4.964.727,70 kuna. Višak u iznosu od 1.836.859,26 kuna plaćen je Histria group d.d. u stečaju. Tuženica se na rješenje o raspodjeli toga iznosa žalila, ali je njena žalba odbačena jer nije stranka u tome ovršnom postupku. S obzirom na stajalište Vrhovnog suda da tužitelj nema pravo naplaćivati zakupninu nakon ugovora od 30. svibnja 2005., tužitelj je smanjio tužbeni zahtjev za isplatu 166.480,00 kuna i postavio zahtjev za isplatu 2.260.655,70 kuna sa

zateznim kamata kako su specificirane. Tužitelj navodi da je tražio isplatu 2.427.137.135,70 kuna sa zateznim kamatama, jer je to na njega prenesena tražbina Histria group d.d. Umag. U skladu s Ovršnim zakonom tužitelj je tražio da tuženik plati tražbinu na račun suda, iz tog iznosa je naplatio svoju tražbinu, a višak je predan Histria group d.d. Konačna tražbina tužitelja sa zateznim kamatama iznosila je 4.964.727,70 kuna. Iznos tražbine stalno je rastao zbog zateznih kamata i bio je poznat ukupan iznos tražbine tek s časom naplate duga na račun suda. Tužitelj ističe da je tuženici svejedno kome će platiti dug na ime ugovora o zakupu, tužitelju ili Histria group d.d., jer se sudskom cesijom njegov položaj ne mijenja. Prema tužitelju tuženica ima iste prigovore kao i prema Histria groupu. Zato nema pravo žalbe na rješenja o sudskoj cesiji, nema pravo niti tražiti da se ovrha ograniči na manju svotu već to pravo pripada samo tužiteljevom dužniku Histria groupu d.d., a on to nije tražio već je od tužiteljeve tužbe imao korist. Da nisu tužili potraživanje bi zastarjelo, a tužitelj bi bio za to odgovoran.

12. Podneskom od 16. listopada 2020. tužitelj je povukao tužbu za naplatu daljnjih sedam zakupnina za razdoblje od 1. siječnja 2005. na dalje u iznosu od 145.684,00 kuna, a ustrajao je na zahtjevu za isplatu ukupno 2.114.971,70 kuna.

13. Podneskom od 3. prosinca 2020. tužitelj se očitovao da je previdio kako je od 5. listopada 2003. smanjena zakupnina na 20.810,00 kuna i pogriješio u zbrajanju pa je utužio ukupno 2.222.410,99 kuna sa zateznim kamatama koje na iznos od 36.692,99 kuna teku od 5. svibnja 2000., na iznose od 45.189,00 kuna od 5. u mjesecu počevši od lipnja 2000. do rujna 2003., na iznose od 20.899,94 kuna od 5. u mjesecu počevši od listopada 2003. do prosinca 2003. te na iznose od 20.812,00 kuna od 5. u mjesecu počevši od siječnja 2004. do siječnja 2005. Tužitelj je u ovom tužbenom zahtjevu dva puta utužio tražbinu za siječanj 2002., na tražbinu iz siječnja 2001. utužio je zatezne kamate od 5. siječnja 2000., na tražbinu iz prosinca 2001. zatezne kamate utužio je od 5. prosinca 2002., a za veljaču 2004. je utužio 20.810,00 kuna za razliku od ostalih mjeseci za koje je utužio 20.812,00 kuna. Uplatu je zahtijevao izvršiti na račun Općinskog suda u Puli. Međutim, na ročištu održanom 29. siječnja 2021. (stranica 6 toga zapisnika) tužitelj je uredio tužbeni zahtjev zahtijevajući da se uplata izvrši na račun Općinskog suda u Pazinu u čijem je sastavu Stalna služba u Bujama. Valja napomenuti da je tužitelj pogriješio u zbrajanju pojedinačnih mjesečnih iznosa, jer njihov zbroj iznosi 2.222.695,81 kunu.

14. Podneskom od 14. lipnja 2022. tužitelj je specificirao stopu zateznih kamata na način kako je navedeno u izreci ove odluke.

15. Valja još istaknuti da je radi vraćanja naplaćenoga po pravomoćnoj presudi iz ovog predmeta tuženica pokrenula parnicu i protiv tužitelja i protiv Histria group d.d. u stečaju. Parnica protiv tužitelja vođena je pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-202/2021. Tužitelj je dostavio dokaz da je tuženici isplatio utužene iznose iz toga predmeta - iznos od 5.187.615,38 kuna isplatio je 19. ožujka 2021., a iznos od 714.350,35 kuna 2. travnja 2021. Nije dostavljen dokaz je li i na koji način dovršena parnica koja se radi vraćanja isplaćenoga Stečajnoj masi iza Histria group d.d. u stečaju vodila pred Trgovačkim sudom u Pazinu pod poslovnim brojem P-519/2019.

16. U tijeku postupka je Histria group d.d. u stečaju prijavio svoje sudjelovanje u postupku u svojstvu umješača na strani tužitelja. U međuvremenu je navedeno društvo brisano iz sudskog registra, a upisana je Stečajna masa iza Histria group d.d. u stečaju. Tužitelj se suglasio da se prihvati miješanje navodeći da je na njega sud prenio pravo naplate zakupnine koje umješač ime prema tuženiku, a sve na račun suda. Od tužiteljevog uspjeha ovisi i umješačeva naplata, jer se višak naplaćene zakupnine na račun suda iznad tražbine tužitelja predaje Histria group d.d. u stečaju. Nadalje, na ročištu od 16. lipnja 2020. tužitelj se očitovao da se vođenjem ove parnice i uspjehom tužitelja u ovoj parnici Histria group d.d. rješava duga prema tužitelju po pravomoćnoj presudi poslovni broj P-344/98 od 12. veljače 1999. Tuženica se usprotivila miješanju navodeći da Histria group d.d. u stečaju nije opravdao pravni interes za stupanje u parnicu. Sud je raspravnim rješenjem od 16. lipnja 2020. prihvatio sudjelovanje Histria group d.d. u stečaju u postupku u svojstvu umješača na strani tužitelja sukladno članku 206. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11.-pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., dalje: ZPP), jer je ocijenio da ima pravni interes da tužitelj uspije u sporu s obzirom na to da se postupak vodi radi naplate tražbine koja je zaplijenjena i prenesena radi naplate tužiteljeve tražbine koju ima prema tome društvu i koja će, ako nešto preostane nakon naplate tužitelja, ući u Stečajnu masu iza Histria group d.d. u stečaju kao ovršenika iz ovršnog postupka.

17. U tijeku postupka pročitane su isprave priložene spisu poslovni broj P-607/05 i to Izjava o prijeboju Središnjeg ureda Porezne uprave od 14. prosinca 2000., rješenje Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-856/ 99-4 od 4. veljače 2000., presuda i rješenje Općinskog suda u Bujama poslovni broj P-344/98-13 od 12. veljače 1999., Ugovor o zakupu poslovnog prostora broj 5/98 od 28. travnja 1999., financijske kartice izdane od Porezne uprave, obračuni zateznih kamata od 30. travnja 2002. i rješenje Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-726/00-2 od 7. srpnja 2000., pročitane su isprave priložene ovome spisu i to rješenje Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-726/00-11 od 19. srpnja 2001., financijske kartice, izvaci iz zemljišne knjige za k.č.br. 2101 k.o. Umag, povijesni izvadak iz sudskog registra za Histria group d.d., stanje računa poreznog obveznika Histria trade d.o.o. u stečaju, stanje računa poreznog obveznika Histria group d.d., financijska analitika Histria group d.d., rješenje o ovrsi Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-852/02-2 od 9. travnja 2004., prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave ovrhovoditelja Histria group d.d. protiv ovršenika Ministarstva financija od 4. studenoga 2002., prijava tražbine Republike Hrvatske od 13. travnja 2004., stanje računa poreznih obveznika Histria group d.d., podnesak Histria group d.d. u stečaju od 27. travnja 2007. naslovljen na spis poslovni broj P-399/2006 Trgovačkog suda u Pazinu, zapisnici Trgovačkog suda u Pazinu iz spisa poslovni broj II St-35/06 od 28. prosinca 2006. i 26. travnja 2007., rješenje Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj St-35/06-212 od 3. siječnja 2007., povijesni izvadak iz sudskog registra za tužitelja, obavijest Financijske policije o tijeku kontrole Histria groupa d.d. od 23. veljače 2001., dopis Porezne uprave od 5. studenoga 2004. Histria groupu d.d., dopis Porezne uprave DPIŽ-u od 6. listopada 2000., Ugovor o zakupu poslovnog prostora broj 60/2004 od 10. prosinca 2004., Specifikacija troškova adaptacije Ispostave Umag od 2. listopada 2000., Ugovor o zakupu poslovnog prostora broj 34/2005 od 30. svibnja 2005., obračun kamata, potvrda o zaprimljenoj uplati od 16. lipnja 2010., troškovnik građevinsko obrtničkih radova Ispostava Umag, Ugovor o građenju od 31. ožujka

2000., Aneks Ugovoru o građenju od 27. kolovoza 1999., rješenje Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj 2 St-11/2015-779 od 25. siječnja 2019., dopis FINA-e od 7. ožujka 2014., podnesak Histria group d.d. iz spisa I-1448/1992 od 30. srpnja 1999., zapisnik o primopredaji poslovnih prostora Ministarstva financija, Porezne uprave, Ispostave Umag sačinjen po S.C. Projecting, završno izvješće nadzornog inženjera, računi Tonček color s pripadajućim troškovnicima za građevinsko-obrtničke radove broj 31/00 od 3. srpnja 2000. i 47/00 od 9. listopada 2000., narudžbenica i izjava od 10. listopada 2000., situacije broj 1/99 od 20. svibnja 1999., broj 2/99 od 24. lipnja 1999., broj 3/99 od 31. kolovoza 1999., broj 4/99 izvođača od 4. siječnja 2000., račun Raffaelli & Raffaelli broj 13/2000 od 3. travnja 2000. s otpremnicom, narudžbenica broj 10/2000, račun Nil d.o.o. broj 023/2000 od 11. veljače 2000., Ugovor broj 6.0-1/2000 od 14. veljače 2000., dopis Porezne uprave, Područni ured Pazin od 11. veljače 2000. s priložima, odluke Ministarstva financija, Porezne uprave - Središnji ured od 27. travnja 1999. i 22. listopada 1999., odobrenje Ministarstva financija od 26. kolovoza 1999., zamolba za odobrenje dogovaranja radova od 28. srpnja 1999., Ugovor o izradi projektne dokumentacije od 11. svibnja 1999., računi S.C. Projecting broj 35-99 od 14. lipnja 1999. i 33-99 od 20. svibnja 1999., Odluka Ministarstva financija, Porezne uprave - Središnji ured od 30. listopada 2001., Ugovor o građenju od 7. studenoga 2001. s ponudom i troškovnikom te računom od 25. ožujka 2000., izvadak o promjenama i stanju na računu od 22. veljače 2019., zahtjev za izravnu naplatu sa specifikacijom izvršenja osnova za plaćanje od 24. srpnja 2020., zahtjev za isplatu Histria group d.d. u stečaju podnesen na spis Općinskog suda u Bujama-Buie poslovni broj Ovr-726/00 od 18. svibnja 2015., rješenje Općinskog suda u Puli-Pola, Stalne službe u Bujama-Buie poslovni broj Ovr-726/00-46 od 19. listopada 2015., rješenje Općinskog suda u Bujama-Buie poslovni broj Ovr-726/00-37 od 8. travnja 2014., izvadak o promjenama i stanju na transakcijskom računu od 7. srpnja 2014., rješenje Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj Tt-19/4908-2 od 14. listopada 2019. i povijesni izvadak iz sudskog registra, Ugovor o građenju od 6. svibnja 1999., Aneks Ugovora o građenju od 20. kolovoza 1999., okončana situacija od 14. ožujka 2000., Troškovnik Elkon d.o.o. izvršen je uvid u Plan posebnih dijelova poslovno-skladišne građevine u Umagu na k.č.br. 2101 k.o. Umag od 11. studenoga 1995., isprave koje se u zbirci isprava Zemljišnoknjižnog odjela Buje-Buie nalaze pod poslovnim brojem Z-5967/2007, spise Općinskog suda u Bujama poslovni broj I-729/93, Ovr-726/00, Ovr-856/1999, I-325/1995 i Ovr-624/1999, saslušani su svjedoci Marija Sučić, Ivan Iveković, Željko Glavaš, Anton Blazinić, Josip Salamon, Mirko Brajdić, Ivan Desantolo, Dražen Ezgeta i Darko Forca, te su provedena financijska vještačenja po stalnom sudskom vještaku ekonomske struke Zdenki Meden i društvu Galprom d.o.o. i građevinsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Mirjani Krsnik.

18. *Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan, dok prigovor radi prijeboja nije osnovan.*

19. Na temelju uvida u isprave i priložene spise utvrđeno je sljedeće relevantno činjenično stanje:

19.1. Pravomoćnom presudom Općinskog suda u Bujama poslovni broj P-344/98-13 od 12. veljače 1999. naloženo je društvima Histria group d.d. Umag i Hi Gross d.o.o. Umag da tužitelju Hrvatski nuklearni pool d.o.o. Zagreb solidarno isplate 1.237.789,50 kuna sa zakonskim zateznim kamatama od 1. siječnja 1997. te da mu naknade parnični trošak u iznosu od 72.160,00 kuna.

19.2. Uvidom u povijesni izvadak iz sudskog registra utvrđeno je da je izvršeno preoblikovanje Hrvatskog nuklearnog poola d.o.o. Zagreb u gospodarsko interesno udruženje.

19.3. Pravomoćnim rješenjem Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-856/99-4 od 4. veljače 2000., u ovršnoj stvari ovrhovoditelja Hrvatski nuklearni pool d.o.o. Zagreb protiv ovršenika Histria group d.d. Umag i HI Gross d.o.o. Umag radi ostvarenja i naplate tražbine ovrhovoditelja u iznosu od 1.237.789,50 kuna s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. siječnja 1997. te iznosa od 72.160,00 kuna kao troškova parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 12. veljače 1999. te troškova postupka ovrhe određena je ovrha (između ostaloga) pljenidbom novčane tražbine koju ovršenik ima prema Republici Hrvatskoj, Ministarstvu financija, Poreznoj upravi na temelju Ugovora o zakupu broj 5/98 na ime zakupnine u visini od 45.189,00 kuna mjesečno, tako što se ovršenikovom dužniku tj. Republici Hrvatskoj, Ministarstvu financija, Poreznoj upravi zabranjuje da tu tražbinu ispuni ovršeniku, a ovršeniku se zabranjuje da tu tražbinu naplati ili da inače raspolaže s njome i zalogom koji je dan za njeno osiguranje. Rješenjem se utvrđuje da je pljenidba provedena danom dostave toga rješenja ovršenikovom dužniku, koji nema pravo žalbe protiv rješenja o pljenidbi. Istim je rješenjem određeno da se tražbina prenosi radi naplate, a ovrhovoditelj pljenidbom stječe založno pravo na ovršenikovu tražbinu. Dostava rješenja o pljenidbi poslovni broj Ovr-856/99 od 4. veljače 2000. ovršenikovom dužniku Republici Hrvatskoj, Ministarstvu financija, Poreznoj upravi izvršena je putem Državnog odvjetništva RH kao zakonskog zastupnika Republike Hrvatske, Ministarstva financija, 8. prosinca 2000., što znači da je pljenidba provedena danom primitka rješenja od strane ovršenikovog dužnika (tuženice) 8. prosinca 2000., sukladno odredbi članka 152. stavka 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 57/96., 29/99. i 42/00., dalje: OZ), koji je tada bio na snazi.

19.4. Rješenjem Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-726/00-12 od 19. srpnja 2001. prenesena je tražbina koju Histria group d.d. ima prema tuženici na temelju Ugovora o zakupu broj 5/98 od 28. travnja 1999. na ime zakupnine, radi naplate, te je određeno da se prijenos smatra provedenim dostavom rješenja ovršenikovom dužniku Republici Hrvatskoj, a Republika Hrvatska pozvana je dužne iznose položiti na privremeni račun suda. Prijenosom tražbine ovlašten je tužitelj (ovrhovoditelj u navedenom ovršnom predmetu) tražiti isplatu prenesene novčane tražbine od tuženice kao ovršenikovog dužnika, kao i naplatu troškova ovrhe, te obaviti sve radnje koje su potrebne radi očuvanja i ostvarenja prenesene tražbine, a sve sukladno odredbama članka 160. OZ-a.

19.5. Premda su u Ugovoru o zakupu poslovnog prostora broj 5/98 od 28. travnja 1999. kao zakupodavci navedeni Histria group d.d. i Hi Trade d.o.o., Ugovor je potpisan i pečatiran samo od strane Histria group d.d., koji je uostalom u vrijeme zaključenja Ugovora bio i vlasnik zakupljenog poslovnog prostora. Nakon prodaje u ovršnom postupku poslovni broj I-729/93 jednog dijela zgrade - cjeline A1, drugi dio prostora, i to cjelina A2, koja je također predmet Ugovora o zakupu, ostala je u vlasništvu Histria grupa d.d. Umag, a Histria group d.d. Umag je zakupniku Republici Hrvatskoj izdavao i račune za zakupninu, što proizlazi i iz dopisa tuženice Histria grupu d.d. u stečaju od 5. studenog 2004. Zbog navedenog, Histria group d.d. je bio zakupodavac predmetnog poslovnog prostora, a time i vjerovnik tuženice u

zakupnom odnosu. Osim toga, rješenjem Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-856/99 od 4. veljače 2000. zaplijenjena je i prenijeta na tužitelja upravo tražbina Histria grupa d.d. prema tuženici. Zbog iznijetih okolnosti – činjenice da je tuženica plaćala zakupninu isključivo Histria grupu d.d., da je Histria group d.d. vlasnik zakupljenog poslovnog prostora i da je samo njegov pečat i potpis na Ugovoru, štoviše, da Hi Trade d.o.o. nije ni naveden kao zakupodavac na zadnjoj stranici Ugovora – sud je utvrdio da tužitelj (na koga je prenesena tražbina Histria grupa d.d.) ima pravo od tuženice kao zakupnika potraživati cjelokupne iznose mjesečne zakupnine.

19.6. Republika Hrvatska, Ministarstvo financija, Porezna uprava je 14. prosinca 2000. dala Izjavu o prijeboju iz koje proizlazi da Histria group d.d. i Hi Trade d.o.o. duguju Republici Hrvatskoj Ministarstvu financija - Poreznoj upravi na ime poreza iznos od 11.740.256,47 kn s pripadajućom kamatom i to s osnova poreza na promet, PDV-a, poreza na cestovna motorna vozila, dohodak, reklame, porez na tvrtku i kazne, a da je na temelju Ugovora o zakupu poslovnog prostora u Umagu, RH Ministarstvo financija-Porezna uprava dužna plaćati Histria grupu d.d. i Hi Trade d.o.o. mjesečno iznos od 45.189,00 kuna. U Izjavi se navodi da je na dan 14. prosinca 2000. dug Republike Hrvatske iznosio 903.780,00 kuna. Tom je Izjavom RH, Ministarstvo financija izjavila da se na ime prijeboja poreznog duga koji imaju Histria group d.d. i Hi Trade d.o.o. dug Republike Hrvatske umanjuje za iznos dospjelih obveza zakupnina u skladu s člankom 337. ZOO-a.

19.7. Rješenjem Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj 2 St-11/2015-779 od 25. siječnja 2019. određeno je da će se iz preostalog iznosa kupovine od 5.925.115,82 kuna ostvarenog prodajom prostora zgrade sagrađene na k.č.br. 2101 upisane u zk.ul. 2338 k.o. Umag isplatiti, između ostaloga, tražbina razlučnog vjerovnika Hrvatski nuklearni pool GIU, Zagreb, u iznosu od 1.350.000,00 kuna isplatom na račun vjerovnika.

20. Među parničnim strankama je u tijeku postupka bilo sporno niz činjeničnih i pravnih pitanja:

- visina zaplijenjene i prenesene tražbine Histria grupa d.d. prema tuženici iz ovog postupka s osnova Ugovora o zakupu s obzirom na nespornu činjenicu da je tijekom trajanja zakupnog odnosa dio poslovnog prostora prodan,

- koja je točno tražbina tužitelju prenesena i ustupljena - da li samo ona po Ugovoru o zakupu broj 5/98 od 28. travnja 1999. ili i naknadno sklopljenim ugovorima te do kada je uopće trajao Ugovor o zakupu broj 5/98,

- postojanje zaplijenjene i prenesene tražbine s obzirom na prigovor tuženice da je tražbina prestala prijebojem (izvan parnice) s tražbinom poreznog duga,

- treba li utuženi iznos umanjiti za one iznose koje je tuženica na račun predmetne zakupnine isplatila svome vjerovniku Histria group d.d. nakon zapljene tražbine,

- ima li tužitelj pravo zahtijevati isplatu (na račun suda) čitave utužene tražbine po Ugovoru o zakupu ili samo onog dijela koji je potreban za namirenje njegove tražbine,

- osnovanost prigovora radi prijeboja s tražbinom tuženice s osnova ulaganja u predmetni prostor,

- utjecaj činjenica što je u stečajnom postupku nad Histria group d.d. tužitelju priznat i isplaćen dio tražbine na ovaj postupak.

21. Ovdje sud nalazi da valja nešto reći o pravnoj prirodi predmetne tužbe, s obzirom na specifičnost konkretnog pravnog odnosa, a kako ga opisuje u knjizi Građansko ovršno pravo (Narodne novine 2007.) prof. Mihajlo Dika. Parnici (parnicama koje su spojene) je prethodila ovrha radi naplate novčane tražbine tužitelja (tamo ovrhovoditelja) protiv Histria group d.d. i HI Gross d.o.o. Umag kao ovršenika, u kome tužena Republika Hrvatska ima položaj ovršenikovog dužnika. Ovrha na novčanim tražbinama ovršenika uređena je glavom XII. OZ-a (članci 147. do 184.) koji se primjenjuje u ovom postupku. Ona se provodi pljenidbom i prijenosom, ako za pojedine slučajeve nije drukčije određeno (članak 150. stavak 1. i 2. OZ-a). Ovršnim se prijedlogom može (kako je učinjeno u konkretnom slučaju) zahtijevati da se odredi samo pljenidba novčane tražbine, ali u tom je slučaju ovrhovoditelj dužan u roku tri mjeseca od dana kad mu je dostavljeno rješenje o pljenidbi, odnosno od dana kad mu je dostavljena obavijest o očitovanju ovršenikova dužnika ili o tome da se on nije očitovao u određenom roku, podnijeti prijedlog za prijenos tražbine (članak 150. stavak 2. OZ-a). U prijedlogu se ovrha zapravo traži (1) pljenidbom novčane tražbine koja se ostvaruje izricanjem zabrane ovršenikovu dužniku da ovršeniku ispuni novčanu tražbinu te izricanjem zabrane ovršeniku da tu tražbinu naplati ili da inače raspolaže njome i zalogom koji je dan za njezino osiguranje te (2) prijenosom zaplijenjene tražbine radi naplate (kao u konkretnom slučaju) ili umjesto isplate. Pljenidba je provedena danom dostave rješenja o ovrsi ovršenikovom dužniku, kako proizlazi iz članka 152. stavka 1. i 2. OZ-a. Budući da je za određivanje ovrhe na novčanoj tražbini u pravilu dovoljno da ovrhovoditelj ustvrdi da ovršenik ima takvu tražbinu prema određenoj osobi, zapljena tražbine i njezin prijenos se zapravo određuju i prijenose uvjetno - ako će i u mjeri u kojoj će ovršenikov dužnik priznati postojanje tražbine ovršenika, odnosno ako će se i u mjeri u kojoj će se u parnici koju će ovrhovoditelj pokrenuti protiv ovršenikova dužnika (nakon prijenosa zaplijenjene tražbine) utvrditi da prenesena tražbina postoji. Radi toga se upravo i vodi predmetna parnica. Ovrhovoditelj pljenidbom stječe založno pravo na ovršenikovo tražbini, kako proizlazi iz članka 152. stavka 3. OZ-a. Ovršenikov dužnik nema pravo žalbe protiv rješenja o pljenidbi, jer dolazi samo do promjene osobe kojoj tražbinu treba ispuniti (prisilna sudska cesija). On ima pravo istaknuti ovrhovoditelju sve one prigovore koje je do trenutka kad mu je dostavljeno rješenje o ovrsi mogao istaknuti ovršeniku, kako proizlazi iz članka 340. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99. i 88/01. - dalje: stari ZOO), koji se Zakon primjenjuje na konkretni slučaj na temelju članka 1163. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., dalje: novi ZOO) i članka 165. stavka 3. OZ-a. Ako ovršenikov dužnik ne ispuni tražbinu, ovrhovoditelj mora protiv njega pokrenuti parnicu ako misli da tražbina postoji. To jasno proizlazi iz odredba članka 168. OZ-a prema kojoj ovrhovoditelj koji

je podnio tužbu radi naplate prenesene tražbine ima obvezu bez odgode obavijestiti o tome ovršenika. Prijenos tražbine proveden je dostavom ovršenikovom dužniku rješenja kojim je prijenos određen (članak 162. stavak 1. OZ-a).

21.1. Ovršenikov dužnik kojemu je dostavljeno rješenje o ovrsi ili posebno rješenje o prijenosu ispunjava svoju obvezu polaganjem novca kod suda koji provodi ovrhu, odnosno javnog bilježnika (članak 164. stavak 1. OZ-a). Ako je radi naplate prenesene novčane tražbine ovrhovoditelj morao pokrenuti sudski ili drugi postupak, sud ili tijelo koje vodi postupak, dužni su u odluci kojom prihvaćaju zahtjev ovrhovoditelja naložiti ovršenikovu dužniku da dužni iznos položi kod suda koji provodi ovrhu (članak 164. stavak 2. OZ-a). Ovrhovoditelj je dužan u tužbenom zahtjevu naznačiti takav način ispunjenja obveze odnosno nije ovlašten tražiti da se dužni iznos isplati izravno njemu. Na temelju odluke kojom je ovršenikovu dužniku naloženo da dužni iznos položi kod suda koji provodi ovrhu, na prijedlog ovrhovoditelja na kojega je prenesena tražbina provest će se ovrha protiv ovršenikova dužnika i novac naplaćen tom ovrhom doznačiti po službenoj dužnosti sudu koji provodi ovrhu protiv ovršenika. Ovrhovoditelj bi u ovrsi protiv ovršenikova dužnika nastupao u svoje ime, ali ne izravno i za svoj račun, već za račun ovršnoga postupka koji je pokrenuo protiv ovršenika.

21.2. Prijenosom tražbine radi naplate ovlašćuje se ovrhovoditelj (1) da traži od ovršenikova dužnika isplatu iznosa naznačenoga u rješenju o ovrsi ili u posebnom rješenju o prijenosu, ako je taj iznos dospio, (2) da obavlja sve radnje koje su potrebne radi očuvanja i ostvarenja prenesene tražbine i (3) da se koristi pravima u vezi sa zalogom koji je dan za osiguranje te tražbine (članak 165. stavak 1. OZ-a). Ovrhovoditelj na kojega je tražbina prenesena radi naplate nije ovlašten na teret ovršenika (1) zaključiti nagodbu, (2) ovršenikovu dužniku oprostiti dug ili (3) prenesenim tražbinama inače raspolagati odnosno (4) nije ovlašten s ovršenikovim dužnikom sklopiti ugovor da odluku o tražbini, ako je sporna, donese izabrani sud (članak 165. stavak 2. OZ-a).

21.3. Ovrhovoditelju ne kojega je prenesena tražbina radi naplate ovršenikov dužnik može istaknuti samo prigovore koje bi mogao istaknuti ovršeniku (članak 165. stavak 3. OZ-a). Logika je takvog rješenja što se prijenosom tek stvaraju uvjeti za to da se tražbina naplati i naplaćeni iznos uplati na račun ovršnoga suda, koji će po posebnim kriterijima provesti raspodjelu naplaćenog iznosa.

21.4. Ovrhovoditelj koji je podnio tužbu radi naplate prenesene tražbine dužan je bez odgode obavijestiti ovršenika o pokrenutoj parnici, jer u protivnom odgovara ovršeniku za štetu koju bi on mogao pretrpjeti zbog tog propusta (članak 168. OZ-a). Ovršenik se u tu parnicu može umiješati, po svom interesu na strani ovrhovoditelja ili ovršenika. U konkretnom slučaju, kao što je već obrazloženo, ovršeniku je u interesu da ovrhovoditelj uspije u parnici i tako se naplati od ovršenikova dužnika čime prestaje njegova obveza prema ovrhovoditelju, a osim toga preostali iznos pripada njemu.

21.5. Ovrhovoditelj na kojega je tražbina prenesena radi naplate nije izravni korisnik naplate. On ne stječe materijalnopravnu već samo procesnu ovlast da naplati svoju tražbinu. Materijalnopravnu ovlast stječe tek na temelju odredbe članka 170. OZ-a prema kojoj se on namiruje iz sredstava položenih kod suda odnosno javnog

bilježnika (članak 170. stavak 1. OZ-a), a namirenje ovrhovoditelja i drugih osoba čija prava prestaju provedbom ovrhe provodi se uz odgovarajuću primjenu pravila o namirenju ovrhovoditelja u ovrsi na pokretninama (članak 170. stavak 2. OZ-a). Višak sredstava koji preostane nakon namirenja predaje se ovršeniku, ako za to nema smetnji (arg. iz članka 144. stavka 2., članak 170. OZ-a).

22. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u ukidbenom rješenju posebno ukazao na odredbu članka 151. stavka 1. OZ-a prema kojoj se pljenidba i prijenos novčane tražbine mogu odrediti i provesti samo u iznosu koji je potreban za namirenje tražbine ovrhovoditelja, osim ako je u pitanju nedjeljiva tražbina. U rješenju o ovrsi Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-856/99-4 od 4. veljače 2000. navedeno je da se pljenidba određuje radi namirenja konkretno specificirane (odredive no ne i određene) tražbine ovrhovoditelja, čiji iznos nije određen jer to nije bilo moguće učiniti. Naime, na tu tražbinu kontinuirano teku zatezne kamate od 1. siječnja 1997., a s druge strane zaplijenjena je (i kasnije prenesena) dijelom ubuduće dospijevajuća tražbina, jer ona koja je dospjela u trenutku donošenja rješenja o ovrsi evidentno nije bila dostatna za namirenje tužiteljeve tražbine prema njegovom dužniku. Iz navedenih razloga se, po stajalištu ovoga suda, tužiteljev zahtjev iz ove parnice ne može ograničavati na naplatu isključivo onog iznosa koji je potreban za namirenje njegove tražbine. Naime, od zapljene njegove tražbine Histria group d.d. njome više nije mogao raspolagati, čime je tužitelj postao vjerovnik tuženice iz zakupnog odnosa. Histria group d.d. u stečaju je povukao tužbu protiv Republike Hrvatske u postupku koji se vodio kod Trgovačkog suda u Pazinu pod poslovnim brojem P-399/06 radi isplate dospjele tražbine za zakupnine iz predmetnog zakupnog odnosa upravo iz razloga jer je ta tražbina prenesena na tužitelja. Ta je činjenica utvrđena uvidom u podnesak Histria grupa d.d. u stečaju, kojim povlači tužbu i zapisnik od 26. travnja 2007. sastavljen kod Trgovačkog suda u Pazinu u stečajnom postupku poslovni broj St-35/06 (list 149-156 spisa). Kada tužitelj ne bi imao pravo zahtijevati da se na račun suda isplati čitava zaplijenjena i prenesena tražbina već samo onaj iznos koji je potreban za njegovo namirenje (a koji je k tome u času presuđenja samo odrediv ali ne i određen, jer zatezne kamate teku i dalje) nanijela bi se izravna šteta njegovom dužniku. Stečajnoj masi iza Histria group d.d. u stečaju (ovršeniku iz ovršnog postupka), jer njegov dužnik uslijed zapljene tražbine istu ne bi mogao naplaćivati u svoje ime, a čekajući namirenje svoga vjerovnika - tuženice (utvrđenje iznosa koji je potreban za namirenje) došao bi u zastaru sa svojim zahtjevom radi ostvarenja tražbine.

23. U tijeku postupka spornim se nametnulo pitanje je li bilo moguće zaplijeniti i prenijeti dijelom buduću tražbinu, a s obzirom na sadržaj ukidbenog rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske u kome je navedeno da je relevantno stanje Ugovora o zakupu u trenutku pljenidbe. Po stajalištu ovoga suda, moguća je zapljena i prijenos buduće tražbine, posljedično čemu tužitelj ima pravo naplatiti se i iz iznosa zakupnine dospjelih nakon pljenidbe, jer to zakonom nije zabranjeno. Na istom je stajalištu i pravna teorija. Tako dr.sc. Hrvoje Markovinović u članku: „Ovrha na novčanoj tražbini“, Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, Liber amicorum in honorem J.Barbić 2006., navodi cit.: „...čini se da ne bi smjelo biti sporno kako je stajalište zakonodavca da nema zapreke da se plijene one buduće tražbine koje tek imaju nastati iz trajnog odnosa koji već postoji između ovršenika i dužnika. Sporno može biti samo mogu li se plijeniti one buduće tražbine kod kojih u trenutku donošenja rješenja o ovrsi ne postoji pravni temelj nastanka tražbine. Valja smatrati da i takve

buduće tražbine mogu biti predmet ovršnog postupka pod pretpostavkom da je u trenutku donošenja rješenja o ovrsi moguće odrediti njihov pravni temelj (premda on u tom trenutku ne mora postojati) te ako je moguće odrediti osobu ovršenikovog dužnika.“. U konkretnom slučaju radi se upravo o tome da je zaplijenjena tražbina iz trajnog zakupnog odnosa.

24. Histria group d.d. i Hi Gross d.o.o. su na temelju pravomoćne presude poslovni broj P-344/98-13 od 12. veljače 1999. dužni solidarno isplatiti tužitelju iznose iz te presude pa svako od tih trgovačkih društava odgovara za cijelu obvezu i tužitelj kao vjerovnik ima pravo zahtijevati ispunjenje od koga god hoće, do potpunog namirenja svoje tražbine, sve na temelju članka 414. stavka 1. starog ZOO-a. Tužitelj se odlučio naplatiti tražbinu od Histria groupa d.d. u cijelosti.

25. Ugovor o zakupu broj 5/98 od 28. travnja 1999. zaključen je na pet godina, računajući od 1. travnja 1999., uz mogućnost produženja ukoliko jedna ugovorna strana ne otkaže zakup najmanje 30 dana prije (članak 8. Ugovora). Nesporno je da ni jedna ugovorna strana nije otkazala Ugovor sukladno odredbi članka 8. Tuženica je i nakon pet godina, tj. nakon 1. travnja 2004. nastavila koristiti predmetni poslovni prostor odnosno ugovor je izvršavan i dalje, čime je zakupni odnos suglasnošću volja ugovornih strana produžen. Novi Ugovor o zakupu poslovnog prostora za dio poslovnog prostora koji je ostao u vlasništvu Histria group d.d. u stečaju nakon što je dio prostora prodan na javnoj dražbi stranke su zaključile 10. prosinca 2004. s početkom primjene 1. siječnja 2005. Tužitelj je, kako je obrazložio, konačno specificiranim tužbenim zahtjevom utužio zakupnine za razdoblje do 1. siječnja 2005. odnosno do početka primjene novog Ugovora o zakupu, na što i ima pravo, budući da je na njega prenesena tražbina po Ugovoru o zakupu broj 5/98. Međutim, budući da je po tome Ugovoru tražbina dospijevala 5. u mjesecu za tekući mjesec, proizlazi da se posljednji utuženi iznos s dospeljem 5. siječnja 2005. odnosi na tražbinu za siječanj 2005., a ne prosinac 2004. pa tužitelj nema pravo naplaćivati taj iznos.

26. Na temelju Ugovora o zakupu broj 5/98 od 28. travnja 1999. tuženica je kao zakupnik poslovnog prostora u Umagu, Vladimira Gortana 38 u prizemlju zgrade na k.č.br. 2101 k.o. Umag, dužna plaćati zakupninu u mjesečnim iznosima od 45.189,00 kuna najkasnije do 5. u mjesecu za tekući mjesec. PDV koji se naplaćuje na taj iznos nije prenesen na tužitelja.

26.1. Uvidom u spis Općinskog suda u Bujama poslovni broj I-729/93 utvrđeno je da je u tom postupku na javnoj dražbi prodan dio poslovnog prostora u zgradi na k.č.br. 2101 k.o. Umag, koji je bio predmetom Ugovora o zakupu od 28. travnja 1999., i to cjelina A1, površine 430,50 m². Taj je poslovni prostor dosuđen kupcu Umag gradnji d.o.o. Umag rješenjem o dosudi od 18. listopada 2002. (list 288 i 289 spisa I-729/93), koje je postalo pravomoćno danom donošenja drugostupanjske odluke 15. rujna 2003. U smislu odredbe članka 126. stavka 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 90/10., 143/12., 152/14.), pravo vlasništva se na temelju sudske odluke stječe u trenutku pravomoćnosti te odluke. Zbog toga tužitelju od listopada 2003. pripada smanjeni iznos zakupnine za poslovni prostor koji je ostao u vlasništvu Histria groupa d.d. u stečaju. Konačan tužbeni zahtjev tužitelja i obuhvaća smanjeni iznos zakupnine od listopada 2003. na dalje.

26.2. Dosuđeni iznos od 20.866,94 kuna zakupnine mjesečno za razdoblje od listopada do prosinca 2003. utvrđen je na temelju nalaza i mišljenja financijskog vještaka Zdenke Meden od 17. veljače 2010. (stranica 16 nalaza i mišljenja) i u potpunosti odgovara umnošku površine poslovnog prostora koji je ostao u vlasništvu Histria group d.d. u stečaju (cjelina A2) i iznosa zakupnine po m2 (uredski prostor 187,64 m² x 70,00 kuna, ostali prostor 198,26 m² x 39,00 kuna), a koja površina i iznos zakupnine je utvrđena i uvidom u Ugovor o zakupu broj 5/98. Za razdoblje od siječnja 2004. tužitelju je dosuđen utuženi iznos od 2.812,00 kuna mjesečno, kako proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka, jer je za taj iznos Histria group d.d. teretio tuženicu u svojim poslovnim knjigama.

27. Tuženica je u tijeku postupka isticala da je tražbina Histria group d.d. u stečaju prema njoj prestala na temelju izvršenog građanskopravnog prijeboja po izjavi o prijeboju te u međuvremenu izvršenih isplata zakupnine.

27.1. U Izjavi o prijeboju od 14. prosinca 2000. nije razgraničeno koliko iznosi tražbine tuženice pojedinačno prema Histria groupu d.d., a koliko prema Hi Trade d.o.o. odnosno iz same Izjave nije vidljiv iznos duga Histria groupa d.d. prema tuženici. Na temelju iskaza svjedoka Ivana Ivekovića, ravnatelja Porezne uprave u vrijeme davanja navedene Izjave i Željka Glavaša, utvrđeno je da je upravo svjedok Željko Glavaš potpisao Izjavu, na što je bio ovlašten. Na temelju njegovog je iskaza utvrđeno da se tražbina Republike Hrvatske navedena u Izjavi odnosi na tražbinu ne samo prema društvima kojima je Izjava upućena, već i prema drugih 10 do 12 pravnih osoba. Stoga se iz njegovog iskaza nije mogao utvrditi točan iznos tražbine tuženice samo prema Histria groupu d.d. Tijekom postupka izveden je dokaz saslušanjem svjedokinje Marije Sučić, koja je u iskazu objasnila izvode iz računa poreznih obveznika priložene u spisu, no kako je naknadno tijekom postupka provedeno financijsko vještačenje, kojim su potpunije i detaljnije utvrđene bitne činjenice vezane za tražbinu Republike Hrvatske, nema potrebe posebno obrazlagati iskaz ove svjedokinje. Svjedok Željko Glavaš također je iskazivao na okolnost visine duga Histria groupa d.d. prema tuženici za poreze, koja je činjenica kasnije utvrđena vještačenjem, slijedom čega iskaz ovog svjedoka na okolnosti visine duga sud nije cijenio kao bitan niti je na njemu temeljio odluku.

27.2. Odredbom članka 342. ZOO-a propisano je da dužnik ne može vršiti prijeboj ako je njegova tražbina dospjela tek pošto je netko treći stavio zabranu na vjerovnikovu tražbinu prema njemu. Tuženica osnovano navodi da dana Izjava o prijeboju djeluje retroaktivno. Naime, odredbom članka 337. stavka 2. ZOO-a propisano je da se nakon izjave o prijeboju smatra da je prijeboj nastao onog časa kad su se stekli uvjeti za to. Uvjeti za prijeboj su se u smislu odredbe članka 336. ZOO-a stekli kada su obje novčane tražbine koje se prebijaju dospjele. Međutim, u smislu citirane odredbe članka 342. ZOO-a, od dana kada su nastupili učinci zaplijene tražbine, tj. od 8. prosinca 2000., Histria group d.d. nije više mogao raspolagati tom tražbinom, koja je prenesena na tužitelja radi naplate, a Republika Hrvatska nije mogla zaplijenjenu tražbinu ispuniti Histria groupu d.d., a time ni izvršiti prijeboj sa svojom tražbinom, što znači da su stranke zakupnog odnosa (tuženica i Histria group d.d.) mogle prebiti samo međusobne tražbine dospjele do 8. prosinca 2000. kao dana nastupanja pravnih posljedica pljenidbe.

27.3. Radi utvrđenja jesu li postojale i u kojim iznosima tražbine između tuženice i Histria grupa d.d. na dan 8. prosinca 2000. te radi utvrđenja visine tražbine tužitelja izveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Zdenki Meden. Vještakinja je svoj nalaz i mišljenje podnijela u pisanom obliku kao i usmeno na glavnoj raspravi, a podnijela je i tri dopune nalaza, u kojima se očitovala na iznijete primjedbe tužitelja. Sud je prihvatio nalaz vještakinje, ocijenivši ga stručnim, nepristranim i valjano argumentiranim i obrazloženim.

27.4. Vještačenjem od 23. ožujka 2012. (stranica 350-353 spisa) i dopunom od 28. lipnja 2012. (stranica 366-368 spisa) je utvrđeno da zakonske zatezne kamate na glavnicu tužiteljeve tražbine prema presudi poslovni broj P-344/98-13 od 12. veljače 1999., koja glavnica iznosi 1.237.789,50 kuna, za razdoblje od 1. siječnja 1997. do dana izrade nalaza 21. ožujka 2012., iznose 3.116.031,15 kuna. Zakonske zatezne kamate na dosuđeni parnični trošak tužitelja u iznosu od 72.160,00 kuna za razdoblje od 12. veljače 1999. do izrade nalaza iznose 154.184,55 kuna. Slijedom toga, tražbina tužitelja utvrđena presudom poslovni broj P-344/98-13 od 12. veljače 1999. (radi naplate koje tražbine je određena ovrha) je na dan 21. ožujka 2012. iznosila 4.580.165,20 kuna, od čega glavnica 1.237.789,50 kuna, parnični trošak 72.160,00 kuna, kamate na glavnicu 3.116.031,15 kuna i kamate na parnični trošak 154.184,55 kuna.

27.5. Vještačenjem je utvrđeno da je Republika Hrvatska tijekom 1999. i 2005. vršila uplate za zakupninu na račun Histria grupa d.d. Budući da je od 8. prosinca 2000. tražbina zakupnine zaplijenjena, sud je uzeo u obzir uplate tužene izvršene do 8. prosinca 2000., ali ne i one izvršene nakon toga. Iz tog razloga je odbijen i prijedlog tuženice da se od Histria grupa d.d. u stečaju zatraži podatak o visini njegove tražbine prema tuženici. Na temelju članka 152. stavak 1. OZ-a, učinak pljenidbe tražbine (koja je u konkretnom slučaju nastupila 8. prosinca 2000.) je da je ovršenikovu dužniku (tuženica Republika Hrvatska u ovom postupku) zabranjeno ispuniti zaplijenjenu tražbinu ovršeniku (Histria group d.d.), a ovršeniku je zabranjeno tu tražbinu naplatiti ili inače njome raspolagati. Smisao ove zabrane je u tome da se prisiljavanjem ovršenikova dužnika da tražbinu ispuni ovrhovoditelju namiri tražbina ovrhovoditelja zbog koje je i određena ovrha. U protivnom, ako bi ovršenikov dužnik i dalje (i nakon pljenidbe) ispunjavao tražbinu ovršeniku, a ne ovrhovoditelju, na koga je tražbina prenesena, ne bi se ostvarila svrha radi koje je uopće određena ovrha pljenidbom i prijenosom, a to je namirenje ovrhovoditeljeve tražbine. Zbog iznijetih razloga, tuženica neosnovano navodi da tražbinu tužitelja treba umanjiti za iznose zakupnine koje je ona plaćala Histria grupu d.d. u razdoblju od 2004. do 2006. Tuženica nije bila ovlaštena ispunjavati tražbinu Histria grupu d.d. niti je Histria group d.d. bio ovlašten primiti ispunjenje. Tužitelj, koji je stupio u poziciju vjerovnika umjesto Histria grupa d.d. nije primio nikakvu isplatu po osnovi zakupnine od tuženice, što nije ni sporno, pa stoga on osnovano zahtijeva isplatu utuženog iznosa, koji obuhvaća razdoblje od svibnja 2000. do prosinca 2004.

27.6. Iz dopune nalaza i mišljenja sudskog vještaka Zdenke Meden od 2. lipnja 2010. (stranica 259-272 spisa) utvrđeno je da je tuženica do 8. prosinca 2000. platila Histria grupu d.d. na ime zakupnine ukupan iznos od 606.436,38 kuna, tj. zakupninu (u iznosu od 45.189,00 kuna uvećano za PDV po stopi od 22%) za ukupno jedanaest mjeseci, što bi računajući od početka zakupnog odnosa bilo razdoblje od 1. svibnja 1999. do 31. ožujka 2000. Tužitelj konačno postavljenim tužbenim zahtjevom nije ni

potraživao isplatu za to razdoblje i u tom je dijelu povukao tužbu, koje je povlačenje utvrđeno rješenjem sadržanim u odluci od 9. srpnja 2010. Međutim, kako je u tom dijelu pravomoćnom presudom Općinskog suda u Bujama poslovni broj P-394/05-44 od 21. svibnja 2007. odbijen tužbeni zahtjev za iznos od ukupno 70.431,34 kuna, što predstavlja zakupninu za svibanj 1999. i 25.242,29 kuna zakupnine za lipanj 1999., valja uzeti da je zakupnina podmirena za sljedećih jedanaest mjeseci koji slijede nakon toga, odnosno preostali iznos zakupnine za lipanj 1999., čitavi iznosi zakupnine za sljedećih deset mjeseci (od srpnja 1999. do zaključno travnja 2000.) i 25.242,29 kuna zakupnine za svibanj 2000. odnosno da je ostala neplaćena zakupnina za svibanj 2000. u iznosu od 19.946,76 kuna te za razdoblje koje je uslijedilo nakon toga.

27.7. Vještačenjem je utvrđeno da je tražbina Histria groupa d.d. prema tuženici po osnovi zakupnine za predmetni poslovni prostor na dan 8. prosinca 2000. iznosila 406.701,00 kn (koji iznos ne obuhvaća PDV, koji tužitelj niti ne potražuje), dok je Republika Hrvatska na isti dan imala tražbinu prema Histria groupu d.d. za poreze u iznosu od 53.685,01 kuna, dakle daleko manje od iznosa navedenog u izjavi o prijeboju (koji uostalom obuhvaća i dugovanja ostalih trgovačkih društava). Stoga je samo za taj iznos prijebojem mogla prestati tražbina Histria Groupa d.d. prema tuženici. Navedenim iznosom bila bi obuhvaćena jednomjesečna zakupnina u cijelosti (45.189,00 kuna) te još 8.496,01 kuna zakupnine za sljedeći mjesec. Međutim, kako je zbog izvršenog prijeboja tražbine po osnovi poreznog duga prethodno (prije nego što je na tu okolnost izveden dokaz financijskim vještačenjem) već bio pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev za iznos od 70.431,34 kuna, dakle u iznosu većem od stvarno utvrđene tražbine, to nije bilo osnove da se ovaj iznos ponovo priznaje. Stoga zahtjev tužitelja za isplatu zakupnine za svibanj 2000. nije osnovan za iznos od 36.692,99 kuna, kako je ranije suđeno i kako tužitelj potražuje konačno postavljenim tužbenim zahtjevom, već za iznos od 19.946,76 kuna, kako je obrazloženo u točki 27.6. obrazloženja.

28. Podneskom od 18. lipnja 2012. tuženica je istakla novu činjenicu - da je 9. lipnja 2006. uplatila na račun Histria groupa d.d. iznos od 304.687,68 kuna, što se odnosi na zakupninu za 2004. po računu broj 59 od 13. prosinca 2004. Kao dokaz navedene tvrdnje priložila je potvrdu o zaprimljenoj uplati (list 363 spisa). Iz navedene potvrde proizlazi da je Porezna uprava uplatila Histria groupu d.d. navedeni iznos, no iz potvrde nije vidljiva svrha i temelj uplate, odnosno nije vidljivo da je navedena uplata bila upravo na ime zakupnine predmetnog poslovnog prostora. Nadalje, s obzirom na to da je ta uplata, čak i da je izvršena na ime zakupnine, izvršena 2006. (a odnosi se, prema tvrdnji tužene na zakupninu dospjelu 2004.), nakon što je tražbina zakupnine prenijeta s Histria groupa d.d. na tužitelja (rješenjem od 19. srpnja 2001.), tuženica je ispunjenje mogla izvršiti samo tužitelju kao svom novom vjerovniku, a ne više Histria groupu d.d., čija je tražbina zakupnine prenesena na tužitelja radi naplate. Osim toga, vještakinja je u svom iskazu od 27. svibnja 2010. navela da je u svrhu vještačenja stupila u kontakt s knjigovođom Histria groupa d.d. u stečaju, koja je vještakinji predočila dokumentaciju i dala podatak da je tuženica vršila uplate tom društvu za zakupninu tijekom 2005., ali nije navela da je to učinila i 2006. Ako je doista izvršena sporna uplata 2006., ona bi se zacijelo vidjela u poslovnim knjigama Histria groupa d.d. u stečaju, koje su vještakinji prezentirane radi vještačenja od strane knjigovođe, na koju je vještakinju uputio stečajni upravitelj. Zbog toga, sud nije prihvatio prijedlog tuženice za ponovnim vještačenjem iznosa duga tužene uzimajući

u obzir i ovu uplatu.

29. Tuženica je u tijeku postupka istaknula prigovor radi prijeboja s osnova ulaganja u poslovni prostor u iznosu od 1.530.253,50 kuna. Prema specifikacije troškova adaptacije koju je sačinilo Ministarstvo financija Porezna uprava 2. listopada 2000. od toga iznosa na građevinsko-obrtničke radove odnosi se 1.204.029,88 kuna, na stolarske radove 28.991,15 kuna, na natpise za vrata 16.510,26 kuna, na čišćenje prozora po završetku radova 18.666,00 kuna, na zavjese i prozorske rešetke 43.345,97 kuna, na telefonski priključak 7.930,00 kuna, na telefonsku centralu i telefone 176.448,60 kuna te na projekte i nadzor 31.331,44 kuna.

29.1. Iz zapisnika o primopredaji poslovnih prostorija Ministarstva financija Porezne uprave Ispostava Umag, sastavljenoga po dipl.ing. Slavenu Cetini iz društva S.C. Projecting d.o.o., kao projektantu i nadzoru, proizlazi da ukupna vrijednost izvedenih radova iznosi 1.204.029,88 kuna, od čega prema osnovnom ugovoru građevinsko-obrtničkih radova 394.939,02 kune, prema dopunskom ugovoru 562.436,57 kuna, a prema ugovoru instalaterskih radova od 31. ožujka 2000. 229.350,76 kuna. Zapisnikom je potvrđeno da su radovi u potpunosti izvedeni prema projektnoj dokumentaciji i okončanoj situaciji te je građevina predana na korištenje.

29.2. Člankom 10. Ugovora o zakupu od 28. travnja 1999. te člankom 8. Ugovora od 10. prosinca 2004. ugovoreno je da je zakupoprimcu dozvoljeno izvršiti preinake prostora radi specifičnih potreba poslovanja, ali o svom trošku. U članku 4. Ugovora o zakupu od 30. svibnja 2005. sklopljenoga između Histria group d.d. u stečaju i Ministarstva financija Porezne uprave izričito je ugovoreno da zakupoprimac nema pravo na povrat uložениh sredstava, niti na potraživanje naknade za uložena sredstva u pokretne stvari.

29.3. Svjedok Anton Blazonić iskazao je da je prije više od 15 godina obavljao za potrebe Ministarstva financija, Porezne uprave građevinsko-obrtničke radove na nekretnini u Umagu, i to soboslikarske radove, podopolagačke radove, keramičarske radove, stolarske radove i elektroinstalacijska radove. Zgrada je izvana bila u lošem stanju pa ju je trebalo obnoviti, a u unutrašnjosti je bilo potrebno obaviti određene preinake kako bi novi korisnik koristio zgradu za svoje potrebe. Radove je izvodio na dijelu pročelja i u unutrašnjosti zgrade. Podopolagački, soboslikarski i električarski radovi bili su nužni za upotrebu i održavanje zgrade. Smatra da su svi radovi bili korisni i nužni te da nijedan rad nije bio luksuzan. Izvršitelj radova bila je njegova tvrtka, a kao kooperanti su radili Graelmont, EM vlasnika Ivan Mirta. Na predočene mu troškovnike, račune, ugovore i situacije svjedok se očitovao da je riječ o vjerodostojnoj dokumentaciji, da su radovi obavljeni i da ih je platilo Ministarstvo financija. Ne sjeća se da su rušeni zidovi, ali je pregrađivao prostorije izgradnjom zida od knaufa. Na fasadi su obavljeni radovi bojanja fasade i popravljivanja oštećenja. Elektroinstalaterski radovi odnosili su se na prilagodbu prostora potrebama novog korisnika.

29.4. Iz iskaza svjedoka Josipa Salamona utvrđeno je da je bio zaposlen u Histria group d.d. na poslovima računovodstva i financija, a bio je i direktor tijekom 1999., nekih godinu dana. Prije njega je direktor bio Forca, a nakon njega Ježić. Prije nego što je postao direktor na poslovima računovodstva i financija radio je možda tri, četiri godine. Sjeća se da je Porezna uprava poslovala u prizemlju velike nove zgrade u

Umagu, Šetalište Vladimira Gortana 38, ali se ne sjeća pregovora, moguće je da je sve to dogovorio njegov prethodnik Darko Forca, a da je on Ugovor samo potpisao. Zna da su iz Porezne uprave ulagali u taj prostor da bi ga prilagodili svojim potrebama. Radilo se o dva prostora koja su spojili. Prije te adaptacije od strane Porezne uprave tamo su bile kancelarije, bile su u redu, to je faktički bilo novo. Ne sjeća se da se s predstavnicima Ministarstva financija pregovaralo o tome na čiji će se trošak vršiti adaptacija, odnosno preinake. Nikad nije pregovarao s Matom Perkovićem, ne zna tko je on, a ne zna ni tko je Ivan Desantolo. Pretpostavlja da je sve to dogovorio Darko Forca, jer su pregovori trajali neko vrijeme dok se nisu odlučili to uzeti u zakup. Nikad nije dobio informaciju o tome koliko su novaca uložili u taj prostor. Ne zna ni koji je bio obim te adaptacije. Nakon što mu je pročitao stavak 2. članka X. Ugovora o zakupu poslovnog prostora od 28. travnja 1999., na upit je li on dogovarao tu ugovornu odredbu i je li ga netko pitao suglasnost za ulaganja u prostor, odgovorio je da je to vjerojatno dogovorio Darko Forca, bivši direktor. Za zakupe je inače bio zadužen Ante Sanković. Suglasnost zakupoprimcu za ulaganja, odnosno preinake, je vjerojatno davao Darko Forca. Ne zna tko je Ugovor pripremio. Od njega nikakva suglasnost za preinake nije tražena.

29.5. Iz iskaza svjedoka Mirka Brajdića utvrđeno je da je radio kao pravnik u Histria group d.d. negdje od 1995. do 2002. ili 2003. U određenim razdobljima bio je i član uprave društava koja su bila u vlasništvu Histria group d.d. Svjedok tvrdi da mu ništa nije poznato o ulaganjima države odnosno Porezne uprave u predmetni poslovni prostor u Umagu, Šetalište Vladimira Gortana 38. Tamo je bilo prvo sjedište tvrtke, ali kasnije su zbog nestašice struje i vode preselili u industrijsku zonu Ungarija. Zgradu u Umagu, Šetalište Vladimira Gortana 38 je adaptirala negdje krajem 1980-ih i početkom 1990-ih godina firma Brodoopskrba. Oni su i nadogradili skladišni prostor. Zgrada je bila elitno napravljena, kompletno klimatizirana, ali prokišnjavao je krov. Smatra da bi o ulaganjima Ministarstva financija više mogli reći možda kolege koji su se bavili financijama, Salamon ili Darko Forca, ili možda direktor uprave Marko Martinčić. Postojala je određena špranca ugovora, a ugovarali su uglavnom financijski direktori, Salamon ili Forca. Ništa ne zna o konkretnom ugovaranju zakupa s Poreznom upravom. Na upit u vezi podneska od 30. srpnja 1999. za spis poslovni broj I-1448/92 u kome je naveo da Ministarstvo financija vrši adaptacije predmetnog poslovnog prostora, svjedok je odgovorio da su mu vjerojatno iz financija rekli da bi trebao prigovoriti vrijednosti prostora jer se obnavlja. Taj prostor je obnavljan u dužem razdoblju.

29.6. Iz iskaza svjedoka Ivana Desantola utvrđeno je da je čitav radni vijek, od 1973. do umirovljena 2013., radio u Poreznoj upravi. U razdoblju od 1997. do 2002. bio je pročelnik Porezne uprave Istarske županije, a nakon toga je do umirovljenja bio voditelj Ispostave u Buzetu. Nije imao nikakvu ulogu prilikom sklapanja Ugovora o zakupu sa Histria group d.d. za poslovni prostor u Umagu, Šetalište Vladimira Gortana 38. Sve u vezi s tim Ugovorom vodio je Središnji ured Ministarstva financija. Nije sudjelovao na bilo koji način ni u adaptaciji toga prostora, sve poslove oko izbora izvođača radova, ugovaranja radova i ostalo vodio je također Središnji ured. Nije bio u prostoru prije nego što je uselila Porezna uprava. Potpisao je predložen mu dopis od 11. veljače 2000. (stranica 658 spisa), ali on nije utvrđivao što je još potrebno u prostoru, vjerojatno su to službenici utvrdili i pripremili. Ne zna ni približno koliko je uloženo u taj prostor od strane Ministarstva financija. Prije nego što su oni ušli,

prostor je bio neprimjeren za obavljanje funkcije Porezne uprave. Prostor je našao Središnji ured.

29.7. Iz iskaza svjedoka Dražena Ezgete utvrđeno je da je imenovan stečajnim upraviteljem Histria group d.d. u stečaju 28. prosinca 2006. te je bio stečajni upravitelj sve do zatvaranja stečajnog postupka, odnosno brisanja društva iz sudskog registra 2019., a pravni slijednik je Stečajna masa. Nema nikakvih saznanja o ulaganjima države u prostor u bivšem vlasništvu Hi Grupa d.d. u kojem je poslovala Porezna uprava u Umagu.

29.8. Iz iskaza svjedoka Darka Force utvrđeno je da je u Histria group d.d. u stečaju radio čitav radni vijek, sve do odlaska u mirovinu. Od 1995. negdje do pred kraj 1999. bio je direktor toga društva. U poslovnoj zgradi na adresi u Umagu, Šetalište Vladimira Gortana 38 bilo je sjedište Histria group d.d. do početka 1996., a nakon toga se u taj prostor uselila Financijska policija. Radilo se o prostoru na katu. Preostale prostore koristile su kćeri Histria group d.d. Porezna uprava je naknadno ušla u najam prostora u prizemlju zgrade, nakon što su napravili neku renovaciju. Čini mu se da se mijenjala stolarija, ali to govori po sjećanju jer on nije vodio brigu o najmovima. Misli da se time bavio Sanković, on je bio referent za održavanje. Okviri za ugovaranje najma su bili zadani sa strane Histria group d.d. ili društva kćeri koje je eventualno sklapalo ugovor, jer ne zna tko je u konkretnom slučaju sklapao ugovor. U pravilu je politika iznajmljivanja Histria group d.d. bila da najmoprimac ima pravo izvršiti određena ulaganja, ali na vlastiti trošak i bez mogućnosti refundacije. Misli da nije bilo razloga da se od toga odstupi u slučaju ugovaranja sa Poreznom upravom, nisu baš bili u nekim dobrim odnosima s obzirom na to da su bili njihovi dužnici.

29.9. Tuženica je predlagala da se radi utvrđenja nužnih i korisnih troškova izvede dokaz uviđajem i građevinskim vještačenjem. Tvrdnju da je izvršenim radovima povećana vrijednost poslovnog prostora tuženica potkrepljuje podneskom Histria group d.d. koji je podnesen u ovršnom postupku poslovni broj I-1448/92 30. srpnja 1999., a kojim je predložena odgoda ovrhe prodajom k.č.br. 2101 k.o. Umag, jer je vrijednost nekretnine utvrđena rješenjem od 6. travnja 1999., a Ministarstvo financija vrši adaptaciju poslovnog prostora čime je njegova vrijednost povećana.

29.10. Nije prihvaćen prijedlog za provođenje uviđaja, jer iz dostavljenog Plana posebnih dijelova predmetne zgrade iz veljače 2007. te Sporazuma o izmjeni korisnih vrijednosti i uspostavi etažnog vlasništva na dograđenom dijelu nekretnine od 1. listopada 2007. jasno proizlazi da je stanje do te mjere izmijenjeno da se sada uviđajem ne bi moglo ništa relevantnog utvrditi vezano za nužne i korisne troškove glede predmetne nekretnine. Na takav zaključak upućuje i priroda ulaganja koja je utvrđena iz priloženih isprava, a iz kojih proizlazi da se nije gradila nova građevina (koju bi sada bilo moguće razgledati i utvrditi obim radova) već se ulagalo u već uređeni prostor. Osim toga, ulaganja su izvršena prije 22 godine.

29.11. Sudskom vještaku građevinske struke Mirjani Krsnik povjeren je zadatak utvrditi nužne i korisne troškove koje je tuženica Republika Hrvatska, Ministarstvo financija, Porezna uprava imala prilikom adaptacije odnosno preuređenja poslovnih prostora u vlasništvu Histria group d.d. Umag, u Umagu, Šetalište Vladimira Gortana 38, tijekom 1999. i 2000., u prizemlju zgrade izgrađene na k.č. 2101 k.o. Umag, zk.ul. 2338, prema, u to vrijeme važećem etažnom elaboratu, cjeline A -1 površine 430,50

m2 i A-2 površine 386,08 m2, za koje su sklopljeni Ugovor o zakupu poslovnog prostora broj 5/98 od 28. travnja 1999., broj 60/2004 od 10. prosinca 2004. i broj 34/2005 od 30. svibnja 2005. te za koliko je tim ulaganjima povećana vrijednost navedenih poslovnih prostora, s time da nalaz i mišljenje izradi prema cijenama u vrijeme izrade nalaza i mišljenja, a prema stanju: za poslovni prostor cjelina A-1 na dan prestanka vlasništva Histria group d.d. rješenjem o dosudi tadašnjeg Općinskog suda u Umagu broj I-729/93 od 18. listopada 2002. godine, a koje rješenje je postalo pravomoćno rješenjem Županijskog suda u Puli GŽ-400/03-3 od 15. rujna 2003. godine, a za poslovni prostor A-2 na dan prestanka posjeda Republike Hrvatske, 31. prosinca 2007.

29.12. Iako sudski vještak u nalazu i mišljenju polemizira sa sudom i povjerenim mu zadatkom, otvoreno iskazujući da ne razumije povjereni zadatak, a ni pojmove kao što su nužni i korisni troškovi (kakvi su uobičajeni u građevinskim vještačenjima, iako ocjenu nužnosti i korisnosti troškova daje sud), sud je ipak našao da se iz takvog nalaza i mišljenja vještaka mogu izvući relevantni zaključci za presuđenje, cijeneći pritom prvenstveno ostale izvedene dokaze iz kojih proizlazi očita neosnovanost prigovora radi prijebaja.

29.13. Iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka Mirjane Krsnik od 21. listopada 2021. proizlazi da bi vrijednost ulaganja valjalo utvrditi na način da se količine iz stavki ugovornog troškovnika množe s današnjom jediničnom cijenom uzetom iz Biltena IGH i Ministarstva graditeljstva 2020. – standardna kalkulacija radova, čemu bi trebalo pridodati vanstroškovničke stavke (računi), koristeći isti princip rada. Međutim, vještak navodi da to ne bi bilo moguće vjerodostojno uraditi, jer količine iz priloženih troškovnika ničim nisu dokazane odnosno nedostaje građevinska knjiga potpisana od nadzornog inženjera i voditelja radova. Ocjena je vještaka da nužnih troškova, odnosno onih bez kojih ne bi bio moguć rad Ministarstva financija u unajmljenim prostorima A-1 i A-2, u građevinskom smislu ovdje nema, jer u Planu posebnih dijelova poslovno-skladišne zgrade u Umagu na k.č.br. 2101 k.o. Umag iz listopada 1995., broj 2/95, na listu 3 stoji: „Uredski prostor izveden je bogato i kvalitetno i spada u natprosječne poslovne prostore“, a niti četiri godine kasnije isti uredski prostor iznajmljen je za potrebe administrativnog rada Ministarstva financija. Vještak se ogradio od mogućih nužnih troškova elektro i strojarskih instalacija navodeći da nije ovlašten vještačiti u materiji tih strukovnih odrednica. Vještak naglašava da svaki trošak ne povećava tržišnu vrijednost nekretnine. Osnovica za vrednovanje nekretnine jeste tržišna vrijednost nekretnine koja je definirana kao cijena nekretnine koja bi se mogla postići u hipotetskoj prodaji na slobodnom i svima dostupnom tržištu. Prema etažnom elaboratu iz 1995., broj 2/95, kao i prema prvoj procjeni vrijednosti nekretnine na k.č. 2101 k.o. Umag, koju je izradio Slobodan Brajković 23. kolovoza 1995., predmetna zgrada dotad se promatrala u tri faze: I. faza - upravni dio sa skladištem izgrađen 1951., II. faza - adaptacija uredskog dijela 1987. i III. faza - prenamjena dijela skladišnog prostora u uredski, dogradnja novog uredskog i skladišnog prostora, tijekom 1988. i 1989. Spornu adaptaciju poslovnog prostora A-1 i A-2 vještak naziva IV. fazom, a posljednju rekonstrukciju – dogradnju i nadogradnju prema građevinskoj dozvoli klasa: UP/I-361-03/05-01/152, urbroj: 2163-07/03-06-9 od 21. veljače 2006., posljednjom, V. fazom. Vještak navodi da je nemoguće utvrditi nužne i korisne troškove. Primjećuje da se nigdje ne spominje dokaz legalnosti II. i III. faze niti legalnost spornog ulaganja u poslovne prostore. Građevinska dozvola pojavljuje se tek 2006. kada je dopuštena nadogradnja stanova i dogradnja poslovnih

prostora. Pitanje legalnosti nije se postavljalo u prvom elaboratu procjene od 23. kolovoza 1995. već se ona pretpostavila. Da izvedeni radovi kroz sve faze građevine nisu bili zakoniti svjedoče upisi triju pravomoćnih rješenja o izvedenom stanju u zk.ul. 2338 k.o. Umag od 10. listopada 2016., 30. svibnja 2017. i 1. lipnja 2017. Sudski vještak navodi da prema Zakonu o procjeni vrijednosti nekretnina („Narodne novine“ broj 78/15.) i Pravilniku o metodama procjene vrijednosti nekretnina („Narodne novine“ broj 105/15.) postoje tri metode procjene vrijednosti nekretnina: poredbena, troškovna i prihodovna. Vještak zaključuje da bi se danas predmetni poslovni prostor zgrade (uredi, skladišta, nadstrešnice) sigurno trebao procjenjivati po prihodovnoj metodi, jer je riječ o prostoru namijenjenom za ostvarivanje prihoda (gleda se namjena prostora, oblikovanje građevine, a ne subjekta koji djeluje u njoj – javna uprava). Godine 1995. nisu postojali zakonski propisi glede metoda procjene vrijednosti nekretnina, ali je analizom procjene Slobodana Brajkovića od 23. kolovoza 1995. vidljivo da je ista najbliža današnjoj troškovnoj metodi. Procjenitelj je 22. kolovoza 1995. pojednostavljenom „troškovnom“ metodom procijenio vrijednost nekretnine u iznosu od 11.029.476,60 kuna, a potom joj 20. lipnja 1996. dodao i vrijednost zemljišta od 2.958.516,00 kuna. U toj procjeni osnovna su tri elementa: izračun neto površine koeficijentom redukcije; cijena troškova građenja prema standardnoj kalkulaciji radova ovisno o vrsti nekretnine (ured, skladište, nadstrešnica) što je ekvivalent današnje etalonske cijene građenja ovisno o vrsti građevine i starosno umanjenje vrijednosti građevine, ovisno iz koje je faze dio građevine. Potom je 26. srpnja 2000. napravljena nova procjena po etažnim cjelinama, a tada su predmetna ulaganja u poslovni prostor bila već izvedena (ugovori o građenju od 3. svibnja 1999., 27. kolovoza 1999. i 31. ožujka 2000.) o čemu svjedoči i sam procjenitelj u uvodnom dijelu kada kaže : „...nakon ponovnog pregleda objekata u današnjem stanju...“. To proizlazi iz iskaza svjedoka Antona Blazinića, vlasnika obrta „Tonček Color“, kao izvođača predmetnih radova koji je iskazao da su se radovi izvodili mjesec i pol do dva. U novoj procjeni procjenitelj je ponovo uzeo elemente neto površine i (etalonske) cijene ovisno o namjeni i kakvoći dijela građevine, ali nije uračunao starosno umanjenje, što znači da je vrijednost izračunata prema stanju poslovnih prostora nakon adaptacije i da su uložena sredstva uključena u izračun vrijednosti samostalnih dijelova nekretnine. Vještak navodi da je ulaganjima moguće povećana investicijska vrijednost, ali ista nije osnovica procjene vrijednosti nekretnina po kojoj rade ovlašteni sudski procjenitelji, već je to tržišna vrijednost nekretnina. Stoga ulaganje Ministarstva financija u poslovne prostore A-1 i A-2 ne utječe na povećanje tržišne vrijednosti nekretnine. Da je tome tako svjedoči i vrijednost jedinične cijene (ekvivalent etalonske cijene) uzete za izračun predmetnih poslovnih prostora A-1 i A-2 od 4.656,00 kuna/m² za razliku od uredskih prostora cjeline D1, cjeline C gdje je jedinična vrijednost uzeta od 3.492,00 kuna/m². Veća vrijednost uzeta je jedino za kancelarije u novoizgrađenom, ali tada nelegalnom dijelu D2 u iznosu od 5.044,00 kuna/m². Ugovori o zakupu poslovnog prostora A-1 površine od 430,50 m² i A-2 površine od 386,08 m² broj 5/98 od 28. travnja 1999., broj 60/2004 od 10. prosinca 2004. i broj 34/2005 od 30. svibnja 2005. godine sklopljeni su na temelju etažnog elaborata (plana posebnih dijelova) iz 1995. Prvim ugovorom o zakupu obuhvaćene su obje površine poslovnih prostora A-1 i A-2, dok je predmet drugih dvaju ugovora o zakupu samo poslovni prostor oznake A-2. Prva procjena nekretnine od 22. kolovoza 1995. rađena je neposredno prije prvog etažnog elaborata – plana posebnih dijelova iz listopada-studenoga 1995. U to vrijeme mogli su se etažirati i upisati i nelegalni dijelovi. Druga procjena rađena je nakon prvog etažiranja, po samostalnim cjelinama, legalnim i nelegalnim, ne uvažavajući nigdje tu

činjenicu već je nekretnina promatrana u naravi s njenom kakvoćom utvrđenom ponovljenim očevidom procjenitelja od 26. srpnja 2000. Drugo etažiranje nastalo je nakon radova rekonstrukcije – dogradnje i nadogradnje nad samostalnim dijelom A – 1, investitora Umag Gradnja d.o.o. Umag koji je u vlasništvu istog samostalnog dijela, po građevinskoj dozvoli iz 2006. Stoga prostoru A-1 iz prvog etažnog elaborata iz 1995. odgovaraju samostalni dijelovi iz drugog etažnog elaborata iz 2006. oznake E-14 do E-27, zk.ul. 2338. Prostoru A-2 iz prvog etažnog elaborata iz 1995. odgovara samostalni dio iz drugog etažnog elaborata iz 2006., oznake E-28, zk.ul. 2338. Nakon stupanja u posjed temeljem prvog Ugovora o zakupu od 28. travnja 1999., Ministarstvo financija je s obrtom Tonček – Color sklopilo Ugovor o građenju od 3. svibnja 1999., a potom Aneks prvog ugovora od 27. kolovoza 1999. Nakon toga sklopljen je još jedan Ugovor o građenju od 31. ožujka 2000. Prvi Ugovor o građenju sklopljen je 3. svibnja 1999. na iznos od 394.939,02 kuna za izvođenje radova na unutarnjem uređenju zgrade Ministarstva financija, Porezne uprave u Umagu. Drugi Ugovor o građenju (Aneks prvom ugovoru) sklopljen je 27. kolovoza 1999. na iznos od 461.013,58 kuna za izvođenje radova na unutarnjem uređenju zgrade Ministarstva financija, Porezne uprave u Umagu. Treći Ugovor o građenju sklopljen je 31. ožujka 2000. na iznos od 394.939,02 kuna za izvođenje instalaterskih radova na unutarnjem uređenju zgrade Ministarstva financija, Porezne uprave u Umagu. Svaki od ovih ugovora napisan je identično. U članku 8. navodi se da je nadzorni inženjer naručitelja dužan situaciju pregledati, ovjeriti i vratiti u roku od 5 dana od dana primitka. U članku 9. navodi se da se o primopredaji radova sastavlja zapisnik kojeg potpisuju ovlašteni predstavnici ugovornih strana. U članku 13. navodi se da će se ugovorni radovi izvoditi na temelju projekta za izvođenje, ugovornog troškovnika i suglasnosti nadležnih upravnih tijela. U članku 16. navodi se da građevinska knjiga sadrži sve točne podatke o mjerama i količinama stvarno izvedenih radova te služi sastavljanju obračuna radova. U spis su uložene četiri privremene situacije i jedna okončana situacija. Niti jedna situacija, pa ni okončana, nije potpisana od strane nadzornog inženjera. Nije priložen projekt. Vještak primjećuje da Ugovor o izradi projektne dokumentacije sklopljen između Republike Hrvatske, Ministarstva financija i S.C. Projecting d.o.o. Pula datira od 11. svibnja 1999. odnosno nakon ugovora o građenju koje bi se trebalo vršiti po toj istoj, još neizrađenoj, projektnoj dokumentaciji. U članku 2. istog ugovora navodi se da dokumentacija, između ostaloga, mora sadržavati i snimak postojećeg stanja, koji nije priložen. Nadalje, u članku 2. istog ugovora stoji i da će se izraditi detalji i troškovnici (projekti za građevinsku dozvolu), a u spisu predmeta nema građevinske dozvole niti ijednog projekta. Zapisnik o primopredaji kao i završno izvješće nadzornog inženjera nisu sastavljeni po pravilima posebnih propisa iz upravnog područja gradnje (Pravilnik o načinu provedbe stručnog nadzora građenja, obrascu, uvjetima i načinu vođenja građevinskog dnevnika te o sadržaju završnog izvješća nadzornog inženjera), vrlo su oskudni, na jednoj stranici, gotovo istog sadržaja, tek različitog naslova i bez datuma. Priloženi troškovnici su nekonzistentni te nije moguće kontrolirati količine, jer nije priložena građevinska knjiga niti građevinski dnevnik. Iz specifikacije troškova adaptacije poslovnih prostora A-1 i A-2, vidljivo je da su isti svrstani u osam točaka: 1. građevinsko – obrtnički radovi 1.204.029,88 kuna; 2. stolarski radovi 28.991,15 kuna; 3. natpisi za vrata 16.510,26 kuna; 4. čišćenje prostora po završetku radova 18.666,00 kuna; 5. zavjese i prozorske rešetke 46.345,97 kuna; 6. telefonski priključak 7.930,00 kuna; 7. telefonska centrala i telefoni 176.448,60 kuna te 8. projekti i nadzor 31.331,44 kuna; ukupno 1.530.253,30 kuna. Građevinsko - obrtnički radovi u ukupnom iznosu od 1.204.029,88 kuna „pravdani“ su s četiri privremene i

jednom okončanom situacijom, ali se iznos unutar svake od situacija nikako ne može kontrolirati bez stvarno izvedenih količina koje moraju biti upisane u građevinskoj knjizi. Vještaku je neobično da projektni zadatak nije u startu dobro razrađen, o čemu svjedoče dva dodatna ugovora o građenju čiji su pojedinačne cijene veće od cijene iz osnovnog ugovora. Navodi da je moguće cilj bio preskočiti javnu nabavu (ispod 500.000 kuna), iako ne zna kakvi su propisi po tom pitanju vladali krajem prošlog i početkom ovog stoljeća. Smatra i da je previše vanstroškovničkih stavki (u specifikaciji navedenih od 2.-8.), što svjedoči da se ulagalo kao da drugi plaća. Pojedine stavke, npr. čišćenja i stolarskih radova, djelomično se preklapaju sa stavkama iz troškovnika pa se ne može znati jesu li određeni radovi preplaćeni. Priloženi troškovnici strojarskih i elektro instalacija dio su izrađenih projekata Klimax d.o.o. broj 19/99 i Elkon d.o.o. broj 522/99, koji nisu priloženi, dok se troškovnik građevinskog dijela ne poziva na ijedan projekt. Količine stvarno izvedenih radova za naplatu radova dokazuju se građevinskom knjigom odnosno dokaznicom mjera i obračunskim nacrtima. Privremenu mjesečnu situaciju ili okončanu situaciju za naplatu izvršenih radova i usluga, a koje sadrže troškovnik izvedenih radova, nije moguće izraditi bez prethodno izrađene građevinske knjige. Sukladno pravilima struke, izvođač je dužan voditi građevinsku knjigu za sve radove koje izvodi. Zaključno, vještak navodi da je predmetno ulaganje od strane Ministarstva financija u poslovne prostore A-1 i A-2 tijekom 1999. i 2000. ne utječe na povećanje njihove tržišne vrijednosti te dodaje da je njihova tržišna vrijednost određena procjenom od 26. srpnja 2000., koja je uvažila navedena ulaganja. Vještak napominje da se procjena tržišne vrijednosti nekretnine računa bez PDV-a dok je u specifikaciji troškova ulaganja u prostor A-1 i A-2 uračunat i PDV. Da predmetna ulaganja ne utječu na tržišnu vrijednost nekretnine, vidljivo je iz jedinične cijene troškova građenja za predmetne prostore i činjenice da se vrijednost nije starosno umanjila, kao kod prethodne procjene iz 1995. Vještak navodi da hipotetski, kad bi kojim slučajem uložena sredstva i utjecala na povećanje tržišne vrijednosti nekretnina (posebnih dijelova), zadatku, kako ga razumije vještak, nije moguće udovoljiti, jer nedostaje dokaz količina koje utječu na cijenu građenja odnosno da hipotetski, kad bi kojim slučajem uložena sredstva i utjecala na povećanje tržišne vrijednosti nekretnina (posebnih dijelova), zadatku, kako ga definira sudsko rješenje, nikako nije moguće udovoljiti.

29.14. Iz izloženoga nalaza i mišljenja vještaka valja utvrditi da tuženica, na kojoj je bio teret dokazivanja prigovora radi prijeboja, nije dokazala njegovu materijalnopравnu osnovanost, jer nije osigurala dokaz količine izvedenih radova kroz građevinsku knjigu ili drugim odgovarajućim dokazima, odnosno kroz postupak osiguranja dokaza kada je za to bilo vrijeme. Zbog proteka vremena od izvođenja radova (1999. i 2000.) i preinaka koje su naknadno rađene u navedenoj zgradi, koja je promijenila vlasnika a evidentno i posjednika (budući da Porezna uprava u tim prostorima ne posluje već više od 15 godina) ocijenjeno je nesvrshodnim izvoditi dokaz uviđajem, jer se tim dokazom ništa relevantnoga ne bi moglo utvrditi. Jedini svjedok koji je imao saznanja o izvedenim radovima je Anton Blazinić, izvođač radova, kao vlasnik obrta Tonček color, ali se iz njegovog iskaza ništa ne može zaključiti vezano za količine stvarno izvedenih radova niti bi se samo na tome iskazu mogli temeljiti zaključci suda s time u vezi. Zbog navedenih činjenica, ali prvenstveno polazeći od sadržaja ugovornog odnosa Histria group d.d. i tuženice, sud nije našao potrebnim izvoditi dokaz saslušanjem vještaka odnosno dopunom nalaza i mišljenja kroz koju bi se od vještaka zatražila dodatna pojašnjenja, a ni stranke nisu predlagale dopunu vještačenja.

29.15. Tuženica se poziva na činjenicu da je u izvršnom postupku poslovni broj I-729/93 Histria Trade d.o.o. Umag priznao njezinu tražbinu prema Histria groupu d.d. Umag glede ulaganja i da je u navedenom izvršnom postupku određeno vještačenje predmetnog prostora. Iznijete činjenice također ne čine osnovanom tražbinu tuženice, budući da se u ovršnom postupku provodi vještačenje radi utvrđenja vrijednosti nekretnine, kako bi se mogla izložiti prodaji, pri čemu je irelevantno tko je uložio sredstva i ima li on pravo na njihovu naknadu. Osim toga, tuženica sama navodi da njezinu tražbinu nije priznao Histria group d.d. (koji je vlasnik poslovnog prostora), već Hi Trade d.o.o. Umag, dakle treća osoba koja nije sudionik predmetnog obveznog odnosa.

29.16. Na temelju izvedenih dokaza, odnosno ugovora o zakupu sklopljenih između Histria group d.d. i tuženice, čiji je sadržaj po stajalištu ovog suda jasan, utvrđeno je da osnov ulaganja tuženice u poslovni prostor Histria group d.d. predstavlja sporazum stranaka kojim je tuženica ostavljena mogućnost izvršiti uređenje poslovnog prostora o svom trošku, dakle za svoj račun, a ne za račun Histria group d.d. pa stoga ne postoji temeljna pretpostavka nastanka izvanugovornog obveznog odnosa temeljem kojeg bi postojala obveza Histria group d.d. naknaditi uložena sredstva. Nadalje, člankom 4. Ugovora o zakupu od 30. svibnja 2005. izričito je ugovoreno da zakupopromac nema pravo na povrat uložених sredstava. Budući da nisu iznesene tvrdnje da bi za trajanja toga ugovora bila izvršena kakva nova ulaganja, a taj se ugovor nadovezuje na prethodne jer postoji kontinuitet zakupnog odnosa, ocjena je suda da se odredba članka 4. ovog Ugovora odnosi i na ulaganja koja su vršena za trajanja ranijih ugovora, dakle na ona koja su predmet prigovora radi prijeboja. Iz iskaza svjedoka nije utvrđen drugačiji sadržaj ugovornog odnosa od onoga koji proizlazi iz isprava već je, naprotiv, iz iskaza svjedoka Darka Force utvrđeno da je politika Histria groupa d.d. bila da se ulaganja dozvoljavaju isključivo o vlastitom trošku te da nije bilo razloga u slučaju tuženice postupiti drugačije. K tome, tuženica nije dokazala da je izvršenim ulaganjima povećana vrijednost poslovnog prostora.

29.17. Osim toga, kako je već navedeno, tuženica kao ovršenikov dužnik može tužitelju kao ovrhovoditelju isticati samo one prigovore koji proizlaze iz njenog odnosa s Histria group d.d. kao ovršenikom glede kojih je pravna osnova za nastanak nastala u trenutku pljenidbe (članak 340. stavak 1. starog ZOO-a, članak 165. stavak 3. OZ-a). Prema članku 336. ZOO-a pretpostavka za prijeboj potraživanja je da su oba dospjela. Tražbina na ime ulaganja u tuđu nekretninu dopijeva tek nakon što je ulagač prestao koristiti taj prostor. Stoga u vrijeme kada je primila rješenje o pljenidbi predmetne tražbine, 8. prosinca 2000., tuženica nije imala dospjelu tražbinu s osnova ulaganja u predmetni poslovni prostor budući da je dio prostora prestala koristiti 1. listopada 2003., a preostali dio 31. prosinca 2007. (izjave tuženice na ročištu 5. srpnja 2012.).

29.18. Slijedom navedenoga, odbijen je tuženičin prigovor radi prijeboja te je odlučeno kao u točki III. izreke presude, u smislu odredbe članka 338. stavka 2. ZPP-a.

30. Tuženica je u tijeku postupka prigovarala da tužitelj istu tražbinu koju namiruje u ovom postupku namiruje i u stečajnom postupku iza Histria group d.d., u kojem mu je

priznat status razlučnog vjerovnika. Rješenjem Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj 2St-11/2015-779 od 25. siječnja 2019. određeno je da će se iz preostalog iznosa kupovnine od 5.925.115,82 kune ostvarenog prodajom prostora zgrade sagrađene na k.č.br. 2101, upisan u zk.ul. 2338 k.o. Umag, isplatiti tražbina razlučnog vjerovnika Hrvatski nuklearni pool GIU u iznosu od 1.350.000,00 kuna. Iz izvotka o promjenama i stanju na računu proizlazi da je taj iznos i isplaćen tužitelju 22. veljače 2019. Međutim, ta činjenica nije od utjecaja na ishod ovog postupka, jer će se (kako je već prethodno obrazloženo) tako naplaćeni iznos uzeti u obzir u ovršnom postupku prilikom namirenja iz zaplijenjene tražbine koja je prenesena radi namirenja.

31. Iako iz prethodno navedenih razloga ovaj sud cijeni da za odluku o postavljenom zahtjevu nije bitno utvrditi koliko točno iznosi (preostala) tražbina tužitelja prema Histria group d.d. u stečaju odnosno Stečajnoj masi iza Histria group d.d. u stečaju, rukovodeći se stajalištima iznesenima u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske sud je izveo dokaz financijskim vještačenjem radi utvrđenja visine tražbine tužitelja prema Stečajnoj masi Histria group d.d. i tražbine koju tužitelj ostvaruje u ovom postupku.

31.1. Iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka Galprom d.o.o. od 2. lipnja 2022. utvrđeno je da je tražbina tužitelja prema Histria group d.d. utvrđena pravomoćnom presudom i rješenjem Općinskog suda u Bujama poslovni broj P-344/98-13 od 12. veljače 1999. (kojom ja presuđena obveza Histria group d.d. Umag i Hi Gross d.o.o. Umag da solidarno isplate ovdje tužitelju iznos od 1.237.789,50 kuna sa zateznom kamatom tekućom od 1. siječnja 1997. do isplate i nadoknade parnični trošak u iznosu od 72.160,00 kuna) na dan 30. svibnja 2022. ukupno iznosila 5.669.792,82 kuna, od čega 1.237.789,50 kuna na ime glavnice, 4.432.003,32 kuna na ime zatezne kamate obračunate za razdoblje od 1. siječnja 1997. do 30. svibnja 2022., za podmirenje koje je izvršena uplata dana 22. veljače 2019. u iznosu od 1.350.000,00 kuna kojom je primjenom odredbe iz članka 172. ZOO-a podmirena zatezna kamata, uslijed čega ostaje tražbina tužitelja na dan 31. svibnja 2022. u ukupnom iznosu 4.319.792,82 kuna, od čega 1.237.789,50 kuna na ime glavnice te 3.082.003,32 kuna na ime obračunate, a nepodmirene zatezne kamate zaključno s 30. svibnja 2022. Nadalje, izvršen je izračun tražbine tužitelja na ime naknade parničnog troška presuđenog presudom i rješenjem Općinskog suda u Bujama poslovni broj P-344/98, koja na dan 31. svibnja 2022. ukupno iznosi 303.026,81 kuna, od čega je 72.160,00 kuna glavnica (parnični trošak), a 230.866,81 kuna obračunate zatezne kamate za razdoblje od 13. veljače 1999. do 30. svibnja 2022.

31.2. Sudski vještak izvršio je izračun tražbine tužitelja iz podneska od 3. prosinca 2020. prema kojem ukupna tražbina tužitelja iznosi 7.897.060,63 kuna, a ista se odnosi na 2.177.506,81 kuna na ime glavnice te 5.719.553,82 kuna na ime obračunate zatezne kamate tekuće za svaki pojedinačni iznos naznačen u podnesku zaključno sa 30. svibnja 2022.

31.3. Izračun zatezne kamate izvršen je za razdoblje od 1. siječnja 1997. do 31. prosinca 2007. u visini stopa zatezne kamate propisanih Uredbama, a za razdoblje od 1. siječnja 2008. nadalje primjenom odredbe iz članka 29. stavka 2. novog ZOO-a. Za razdoblje od 18. travnja 2020. do 18. listopada 2020. obračun zateznih kamata nije izvršen obzirom da je za navedeno razdoblje propisan zastoj tijekom zateznih kamata prema odredbama Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima

(„Narodne novine“ broj 47/20.), Zakona o interventnim mjerama u ovršnim i stečajnim postupcima za vrijeme trajanja posebnih okolnosti („Narodne novine“ broj 53/20.) i Odluke Vlade RH o produženju roka trajanja posebnih okolnosti („Narodne novine“ broj 83/20.).

31.4. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka kao stručan i objektivan. Valja tek ukazati da je vještak računajući glavnica tražbine tužitelja iz podneska od 3. prosinca 2020. izostavio utuženi iznos od 45.189,00 kuna s dospelom 5. siječnja 2002., očito iz razloga što je isti dvostruko utužen, a što stoga ne utječe na ispravnost nalaza i mišljenja, jer tužitelj ionako na taj iznos nema pravo. Nadalje, vještak je obračunao zatezne kamate na iznos od 45.189,00 kuna od 5. prosinca 2001., iako je tužitelj vjerojatno omaškom iste utužio od 5. prosinca 2002. na 9. stavku iz tužbenog zahtjeva vještak je ispravno obračunao zatezne kamate od 5. siječnja 2001., a ne od 5. siječnja 2000., kako su vjerojatno omaškom u pisanju utužene. Prema izračunu vještaka zatezne kamate na 45.189,00 kuna od 5. prosinca 2001. do 30. svibnja 2022. iznose 121.734,39 kuna, a na isti iznos od 5. prosinca 2002. do 30. svibnja 2022. iznose 114.183,49 kuna, što znači da obračunate zatezne kamate valja umanjiti za 7.550,90 kuna.

32. Budući da je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu 20.812,00 kuna s dospelom 5. siječnja 2005. iz izračuna sudskog vještaka valja oduzeti taj iznos te obračunate zatezne kamate u iznosu od 46.078,99 kuna. Nadalje, djelomično je odbijen prvi dospijevajući iznos od 36.692,99 kuna, na način da je dosuđeno 19.946,76 kuna. Iz nalaza i mišljenja vještaka u kojem su prikazane kamatne stope po razdobljima jednostavno je izračunati da na taj iznos zatezne kamate od 5. svibnja 2000. do 30. svibnja 2022. iznose 58.975,56 kuna odnosno 50.348,58 kuna manje od obračunatoga (109.324,14 kuna) na puni utuženi iznos. Iz navedenoga proizlazi da je iznos koji je dosuđen tužitelju na dan 30. svibnja 2022. iznosio 7.755.523,93 kuna, od čega 2.139.948,58 kuna glavnice te 5.615.575,35 kuna zateznih kamata (5.719.553,82 kuna-50.348,58 kuna-7.550,90 kuna-46.078,99 kuna). Na taj iznos i dalje teku zatezne kamate.

32.1. Dosuđeni iznos je, dakle, veći od nenamirenog dijela tražbine tužitelja po presudi poslovni broj P-344/98-13 od 12. veljače 1999., odnosno nenamirena tražbina po toj presudi sada iznosi manje od zaplijenjene i prenesene tražbine. To ostavlja mogućnost višim sudovima da, ako nađu da razlozi ove odluke u pogledu visine tužbenog zahtjeva nisu materijalnopravno osnovani, tužitelju dosudi onaj iznos koji proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka Galprom d.o.o. odnosno 4.319.792,82 kuna sa zateznim kamatama koje na iznos od 1.237.789,50 kuna teku od 31. svibnja 2022. te 72.160,00 kuna na ime parničnog troška sa zateznim kamatama od 13. veljače 1999., uz napomenu da je ovrha pljenidbom i prijenosom novčane tražbine određena i radi naplate troškova ovršnog postupka.

33. Slijedom svega iznijetog, kako je tražbina Histria grupa d.d. Umag prema tuženici po osnovi Ugovora o zakupu zaplijenjena i prenesena radi naplate, tužitelj osnovano potražuje isplatu zakupnine, u iznosima i za razdoblja kako je obrazloženo odnosno u iznosu od 2.139.948,58 kuna, na temelju članka 164. stavka 1.i 2. i članka 165. OZ-a. Naime, odredba članka 165. stavka 1. OZ-a daje ovlaštenje ovrhovoditelju (ovdje tužitelju) da prijenosom tražbine radi naplate traži od ovršenikova dužnika (u ovom postupku tuženice) isplatu iznosa naznačenoga u rješenju o ovrsi ili u

posebnom rješenju o prijenosu, ako je taj iznos dospio, da obavlja sve radnje koje su potrebne radi očuvanja i ostvarenja prenesene tražbine i da se koristi pravima u svezi sa zalogom koji je dan za osiguranje te tražbine. Određeno je da se dosuđeni iznos uplati na račun Općinskog suda u Pazinu (koji više nije u sastavu Općinskog suda u Puli) i u čijoj Stalnoj službi u Bujama se provodi ovršni postupak u kome je zaplijenjena i prenesena tražbina koju je tužitelj ostvarivao u ovoj parnici, jer će se u tom postupku provesti namirenje tražbine tužitelja. Preostalim iznosom namirit će se tražbina Histria grupa d.d. odnosno Stečajne mase iza Histria grupa d.d. u stečaju, a tu će, po stajalištu ovog suda, biti prilike i uračunati ono što je radi namirenja tražbine Histria grupa d.d. isplaćeno tome društvu nakon što je tražbina zaplijenjena i prenesena radi naplate pa nije bilo od utjecaja na ostvarenje tražbine tužitelja, kako je već obrazloženo.

34. Za preostalih 82.461,41 kuna te za isplatu zateznih kamata koje na iznos od 16.746,23 kuna teku od 5. svibnja 1999. do isplate, na iznos od 45.189,00 kuna od 5. siječnja 2000. do 5. siječnja 2001., na iznos od 45.189,00 kuna od 5. siječnja 2002. do isplate te na iznos od 20.812,00 kuna od 5. siječnja 2005. do isplate, tužbeni zahtjev odbijen je kao neosnovan.

35. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavku 2. ZPP-a, prema kojemu će, ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud najprije utvrditi postotak u kojem je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koju je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

35.1. Iako je tužitelj zahtjev za naknadu troškova postupka postavio prema odredbama Odvjetničke tarife u vrijeme poduzimanja radnji u postupku, valja ukazati da je odredbom Tbr. 48. stavka 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22., dalje: Odvjetnička tarifa) propisano da kada sud ili drugo tijelo odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane, primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o trošku postupka. Nadalje, odredbom Tbr. 8. stavak 1. Odvjetničke tarife propisano je da se stranci za prvostupanjski postupak može priznati nagrada po tome tarifnom broju za najviše četiri podneska, što je sud također uzeo u obzir prilikom odlučivanja o zahtjevu tužitelja.

35.2. Konačni tužbeni zahtjev glasio je na isplatu 2.222.410,99 kuna, što znači da tužitelju za one radnje za koje je priznat puni iznos nagrade pripada 2223 boda.

35.3. Za radnje poduzete u spisu poslovni broj P-104/2001, odnosno P-607/2005, tužitelju je za sastavljanje tužbe priznato 1084 boda, za ročište od 4. listopada 2001. na kome se raspravljalo samo o procesnim pitanjima 625 bodova prema Tbr. 9. točka 2. Odvjetničke tarife, za ročište od 5. ožujka 2003. 2189 bodova, a za ročište od 30. svibnja 2003. 2223 bodova. Za ročište od 28. ožujka 2003., koje je odgođeno prije početka raspravljanja, tužitelju je priznato 50 bodova na temelju Tbr. 9. točka 5.

Odvjetničke tarife. Za sastavljanje svih podnesaka tužitelju je, umjesto zatražene nagrade, priznato po 50 bodova na temelju Tbr. 8. točka 3. u vezi s Tbr. 8. točka 1. Odvjetničke tarife, jer je nagrada za četiri podneska po Tbr. 8. točka 1. Odvjetničke tarife priznata u daljnjem tijeku postupka, kada je zatražena u većem iznosu, a čime je sud postupio u korist tužitelja. Radi se o podnescima od 9. srpnja 2001., 2. svibnja 2002., 16. siječnja 2003., 26. travnja 2003. i 10. siječnja 2006. Nije osnovan zahtjev tužitelja za naknadu troška sastavljanja podneska od 22. listopada 2001., jer takvog podneska nema u spisu, te za sastavljanje odgovora na žalbu od 14. studenoga 2003., jer navedena parnična radnja nije bila potrebna.

35.4. Za radnje poduzete u spisu poslovni broj P-394/2005 tužitelju je, prema vrijednosti predmeta spora prije spajanja spisa od 621.901,74 kune, priznato po 622 boda za sastavljanje zahtjeva za mirno rješenje spora, za sastav tužbe i zastupanje na ročištu od 18. siječnja 2006., a za sastavljanje podneska od 10. siječnja 2006., kojim je predloženo spajanje spisa, 50 bodova.

35.5. Nakon spajanja spisa tužitelju je za ročišta od 24. ožujka 2006. (s time što je tužitelj zatražio nagradu za veći broj ročišta s tim datumom, a priznata mu je samo za jedno ročište), 6. listopada 2009., 27. svibnja 2010., 28. lipnja 2010., 8. veljače 2012., 5. srpnja 2012., 5. prosinca 2018., 20. svibnja 2019., 16. lipnja 2020., 29. siječnja 2021., 24. svibnja 2022. i 11. srpnja 2022. te za sastavljanje četiri obrazložena podneska s očitovanjem na nalaz i mišljenje vještaka, i to podneske od 1. ožujka 2010., 1. lipnja 2010., 20. svibnja 2022. i 14. lipnja 2022. priznato po 2223 boda. Za sastavljanje ostalih podnesaka, i to od 5. travnja 2006., 29. lipnja 2009., 10. studenoga 2011., 22. studenoga 2018. i 21. listopada 2019., tužitelju je priznato po 50 bodova na temelju Tbr. 8. točka 3. Odvjetničke tarife. Nije mu priznat trošak sastavljanja ni jednog odgovora na žalbu jer navedene parnične radnje nisu bile potrebne, kao ni trošak sastavljanja podnesaka od 16. svibnja 2012. i 26. listopada 2020., jer ti podnesci nisu zaprimljeni u sudski spis.

35.6. Slijedom navedenoga, tužitelju je za zastupanje po punomoćniku – odvjetniku ukupno priznato 44155 bodova, što po vrijednosti boda od 10,00 kuna s PDV-om iznosi 551.937,50 kuna.

35.7. Tužitelj je potraživao trošak sudskih pristojbi na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 30.000,00 kuna, a podmirio je sudske pristojbe za navedene radnje u iznosu od 20.000,00 kuna.

35.8. Slijedom navedenoga, na ime zastupanja i sudskih pristojbi tužitelju je priznato 571.937,50 kuna.

35.9. Tužitelj je uspio u sporu u omjeru od 96,23% pa mu, s obzirom na tuženikov uspjeh u sporu od 3,77%, pripada 92,46% parničnog troška, odnosno 528.813,41 kuna.

35.10. Tužitelju je u cijelosti priznat trošak vještačenja u iznosu od 9.836,00 kuna, slijedom čega ukupni trošak tužitelja iznosi 538.649,41 kuna. Za preostalih 884.988,09 kuna zahtjev je odbijen kao neosnovan.

36. Umješraču na strani tužitelja priznata je nagrada za zastupanje po punomoćnici odvjetnici na četiri ročišta – 21. listopada 2020., 29. siječnja 2021., 24. svibnja 2022. i 11. srpnja 2022. te za sastavljanje dva podneska s očitovanjem na nalaz i mišljenje vještaka – 6. siječnja 2022. i 5. srpnja 2022., za svaku radnju po 2223 boda, te za ročište za objavu i uručenje presude 50 bodova, što ukupno iznosi 13388 bodova, odnosno s PDV-om 167.350,00 kuna. Umješraču pripada 92,46% toga iznosa ili 154.731,81 kunu. Za preostalih 27.927,04 kuna zahtjev je odbijen kao neosnovan.

U Puli 25. kolovoza 2022.

S u d a c

Iva Kancijanić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovoga suda, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženici po zakonskom zastupniku
3. umješraču na strani tužitelja po punomoćnici

Broj zapisa: **eb310-93f7b**

Kontrolni broj: **02bee-9f905-bd860**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=IVA KANCIJANIĆ, L=PULA, O=OPĆINSKI SUD U PULI-POLA, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.